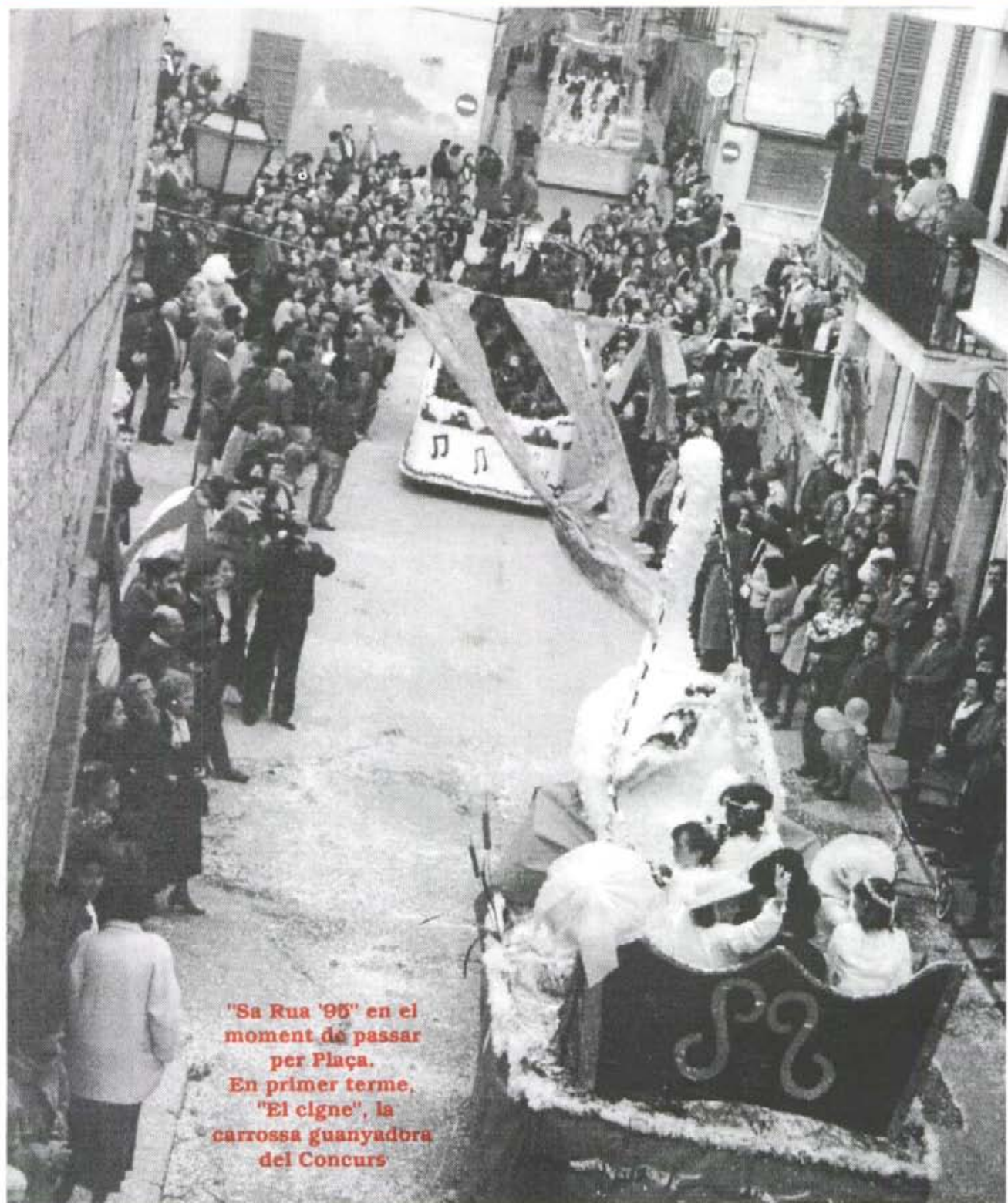

BONA PAU

PAU & CORDA

Nº. 505- Any XLIII - MONTUÏRI - MARÇ - 1995

"Sa Rua '95" en el moment de passar per Plaça.
En primer terme, "El cigne", la carrossa guanyadora del Concurs

Ha mort en Miquel Roig

El dia 2 de febrer, després d'una greu malaltia, va morir en Miquel Roig Mestre a l'edat de 51 anys.

En Miquel havia nascut a Campos, el 21 de març de 1943. Es va casar amb na Maria Roscar, de Can Titina, el 9 de novembre de 1969. D'aleshores ençà, va ser i es va sentir un montuïrer més.

Pare de dos fills, Antoni i Gabriel, va dedicar gran part de la seva vida al servei de Montuïri. Va ser jugador, entrenador i delegat del club de futbol; cap de la Comissió d'Esports com a regidor de l'Ajuntament en representació del PSOE; president de l'Associació de Pares; un dels organitzadors del cross de Montuïri dels anys 80; promotor del Rally des Pla i de la Diada Automobilística de Pasqua. Va preparar atletes de l'Escola i va aconseguir la seva classificació per als campionats d'Espanya.

Com a persona, es va caracteritzar en tot moment pel seu bon humor, afabilitat i ajuda envers dels altres.

En nom del tots els qui feim **Bona Pau**, rebeu la seva dona Maria i els fills Antoni i Gabriel el testimoni del nostre més profund i sentit condol.

Descansi en pau.

Montuïri a l'"Informatiu" de la PIMEM

A l'edició del passat febrer, el periòdic d'informació de la Petita i Mitjana Empresa de Mallorca (PIMEM) dedicà un *especial Montuïri* de 8 pàgines en el qual, a més d'oferir una referència general del nostre poble, dedica particular esment a les empreses i a l'economia, sense mancar-hi una visió, encara que superficial, del futur de les empreses i de la indústria del nostre poble, tot basant-se en el fort impuls assolit en la carretera.

BONA PAU Montuïri

Director: Onofre Arbona Miralles

Redactor en cap: Gabriel Gomila Jaume

Redactors i col·laboradors:

Joan Miralles i Monserrat, Catalina Sastre Pericàs, Mateu Rigo Bonet, Guillem Mas Miralles, Miquel Martorell Arbona, Gaspar Socías Mora, Antoni Mateu Socías, Joan Miralles Bibiloni, Onofre Torres Ramis, Melcior Nicolau Jaume, Antoni Mesquida Llinàs, Joan A. Payeras Ramonell, Joan Barceló Cerdà i Rosa Mª Nicolau Pericàs.

Administració: Catalina Sastre

C/ Major, 24 - Montuïri - Tlf. 64 62 70

Imprimeix: Tirrena, S.A. Manacor

Depòsit legal: PM 133 - 1958

Nota: Les opinions aparegudes en els articles firmats, sols són atribuïbles als seus autors.

Asfaltat de carrers

A la sessió de l'Ajuntament del mes passat s'acordà asfaltar enguany els deu carrers següents: Sant Antoni, de Baix, prolongació de Santa Catalina Tomàs, Major, Es Pujol, Pare Mas, Costa i Llobera, Corregudes, des Mig i Calvari. És una bona notícia.

Na Margalida Sunyer, viuda, mare del metge (fill únic que tenia) que la mar aquest estiu passat li va prendre al Port d'Andratx, ara no sols es dedica a cuidar els seus néts i de passar hores cada dia a una residència ajudant malalts, vells i impedits, sinó que també ha iniciat la creació d'una associació que acollisqui mares que, com ella, han perdut un fill o un ser ben estimat i no saben com sortir d'aquest contratemps.

ES GRAONS

Fan Poble

És d'agrair el determinat nombre de persones que generalment participen als diferents actes que s'organitzen a Montuïri, sobretot culturals, esportius i fins i tot recreatius. Quan se'n programa qualcun, els promotors ja saben d'antuvi que no hi mancaran i es pot comptar amb elles. Aquestes persones sí, fan poble.

Passen de tot

En canvi, n'hi ha que sembla no viuen dins la comunitat montuïrera; sols els veuen en comptades ocasions al llarg de l'any. Tothom sap qui són. Ja no sols no s'ha d'esperar la seva participació, sinó que ni tan sols faran acte de presència. Són aquells que "passen de tot" i viuen dins un clima d'individualisme.

Dos dits de seny

Sí i no

Qui més qui manco es topa amb freqüència amb persones que tenen una capacitat especial per reflectir sistemàticament allò que és positiu, com també unes altres, la norma de les quals i amb un gest un tant despectiu, posen de relleu i per norma el caire negatiu. És, per tant, abundós el nombre de persones que, quasi sense pensar-s'ho, manifesten immediatament el sí; mentre que altres, expressen de la mateixa manera el no. I això sense que s'ho hagin de pensar dues vegades ni tinguin temps per considerar detingudament la qüestió o el problema: uns, amb cara somrient, quasi espontàniament, manifesten el sí, de la mateixa manera que altres, amb una fatxa aspra, ens diuen que no.

Aquestes postures a l'hora de les relacions personals i socials són altament preocupants; es poden considerar —unes i altres— fruit de dos sistemes incorrectes; un més que l'altre, però ambdós desatents i errats.

En canvi trobam també persones a les quals amb molta dificultat les podem treure un sí o un no. Sembla que en el seu vocabulari l'afirmació o la negació no existeixen, a no ser en situacions límit. Quan una persona amb excessiva facilitat expressa el sí o el no, perd molt del seu propi valor; com també disminueixen la seva vàlua aquelles a qui les costa en excés exterioritzar la pròpia decisió. Si als primers els hem de considerar inconseqüents o irresponsables, dels segons podem dir que generalment són caparruts, indecisos i per sistema esquiven tota responsabilitat.

Les persones que tenen dos dits de seny, amb un temps prudencial consideren la decisió que han de prendre i a continuació expressen un bon sí o un bon no, tot demostrant la resolució que han pres.

Salomó

Editorial

La superació de "Sa Rua"

Les 333 persones que d'una o altra manera participaren a la rua de Montuiri el darrer dissabte de carnaval, ja sia organitzant o desfilitant, afegides al milenar de montuirers que presenciaren aquesta mostra d'alegria i bon humor, així com la bauxa que continuà en Es Dau, són motius sobradament eloqüents com perquè els dediquem un comentari afalagador.

Fa tres anys que prevèiem des de **Bona Pau**, en el mateix número de març, que "ja es pot donar per un fet: el darrer dissabte de carnaval serà a Montuiri, des d'enguany -1992- una festa que s'haurà incorporada a les nombroses celebracions bullangoses que donen al poble un aire singular".

I aquestes tres darreres "Rues" han estat una continuació i millora de aquella que "encetà una nova època" en el devenir del nostre darrer dies. Any rera any s'han anat superant. La fantasia i originalitat han estat patents. I la d'enguany, amb 7 carrosses —amb un total de 98 persones—, 17 comparses —aglutinant-ne altres 195—, més tots aquells que individualment es disfressaren, són xifres sobradament expressives d'una nodrida participació.

El milenar d'espectadors, gaudint del pas de tantes i tantes persones —nins i grans— endiumenjades o disfressades, donaren color i saborino i empena a la festa bulliciosa d'aquest 25 de febrer, participant tots del carnaval.

La comparsa de quintos/es, els diferents cursos de les escoles, fins i tot els petits de preescolar, l'Associació de Pares, les Persones Majors, altres grups, parelles, pallasos, individuals... precedits per la Banda de Música, també disfressada, oferiren l'horabaixa d'aquest dia i al llarg de tot l'itinerari —des de s'Hostal fins al Dau— un espectacle insòlit.

"Sa rua" d'enguany, sens dubte, haurà estat de les que són per recordar. Ningú va escatimar mitjans ni esforços. Tothom es va lluir. I ara... fins a la de l'any que ve. I que encara sia més esplendorosa i participada, si call!

Han passat deu anys

Aleshores eren nins de preescolar i primers cursos. Avui són els adolescents o joves del poble

Penitència digital

Aquesta crònica, com totes les cròniques, té uns fonaments reals. Està estructurada entorn de fets verídics i és un relat que podia ésser ben autèntic. He volgut fer l'aclariment perquè, en aquest cas, la realitat supera d'un bon tros la ficció, i el que podia ésser perfectament l'argument d'un conte inventat, esdevé la més crua veritat.

Va ésser a un d'aquests viatges fantàstics que, a vegades, transiten per les carreteres de la il·lusió, quan vaig visitar la fira "credo-bit 95". La mostra ocupava l'espai d'una gran sala d'exposicions comprimida dins un gratacels de l'illa de Manhattan a Nova York. El recinte final semblava un gran tub de pasta den-

tífica. Tots els firaires llueïen una dentadura perfecta, blanquíssima, que exhibien de forma quasi contínua quan saludaven amb el somriure característic del qui és feliç per manament del predicador de torn. Els estands, perfectament ordenats, oferien els seus productes a un públic majoritàriament religiós: Capellans, monges, bisbes, canonges, predicadors, escolans... Tots ells s'informaven de les novetats que en el món eclesiàstic es presentaven.

La curiositat em va fer recórrer tota la superfície de la mostra. Vaig contemplar la secció de vestir, on no hi havia grans innovacions: La clàssica sotana que ara es torna portar molt, roquets, casulles,

clergyman, hàbits, colls postissos i molts altres induments necessaris per exercir la litúrgia. Les teles sintètiques substituïen el fil, la seda i el cotó. Després, vaig badar davant la secció dels articles de devoció, on els crucifixs, de diverses formes i tamanyes, eren la nota dominant. Vaig passejar per la secció de música, amb l'orgue electrònic com a estrella indiscutible, fins arribar a l'estand d'informàtica, on s'exposava l'autèntic boom de la fira.

La gran novetat la presentava l'associació ecumènica "Sacerdots i PC", entitat engendradora de la idea; una idea revolucionària, diuen. Es tracta d'un programa informàtic que pot ésser introduït a qualsevol ordinador personal compatible, és a dir, a l'abast de la immensa majoria. Fiques el disquet dins el computador, i la seva pantalla fosforescent sintetitza, mitjançant una multitud ingent d'electrons de colorins, la imatge de Jesucrist crucificat. Després, la màquina, amb la solemnitat pròpia dels circuits digitals, et demana: "Quant de temps fa que no t'has confessat?". Segueixen una sèrie d'oracions per penetrar immediatament al fons de la qüestió. Es un llistat d'uns 200 pecats ordenats de menys a més gravetat. L'usuari ha de seleccionar els que ha comesos i, ràpidament, l'aparell fa els càlculs pertinents i resol la penitència corresponent, d'acord amb la greuges de les faltes. La penitència oscil·la des de resar un paternoster, fins a una missa d'indulgència, passant per un rosari. Per finalitzar, apareix dibuixada la figura, misericordiosa i comprensiva, del cor de Jesús i l'ordinador et dona l'absolució.

Vaig quedar bocabatat, confús i astorat. Són un camí realment espiritual, els circuits electrònics digitals, per establir un contacte tan sublim?; em demanava mentre m'allunyava ràpidament de l'estand. Es pot establir una línia directa amb Jesús mitjançant xips fabricats a Taiwan? I els capellans? També els enviaran a l'atur com a molta altra gent? O serà una manera de resoldre la manca de vocacions? Segurament el Vaticà valorarà tots aquests aspectes i resoldrà si l'invent és bo o pecaminós. Tanmateix i per si de cas -pensava mentre travessava el cel atlàntic amb l'avió esperpèntic de l'escepticisme- val més que Déu ens agafi confessats.

Tramitació gratuïta

Màxima rendibilitat per als seus estalvis

Assegurança per a la seva llar*

i cada mes, pensió doble

Guanyi més amb la seva pensió

Tenir la seva pensió domiciliada a "la Caixa" té més avantatges. D'entrada, pot cobrar el doble, perquè participará en els sorteigs mensuals de 50 pensions extres**. Una excel·lent manera de doblar la seva

pensió. I d'aprofitar al màxim tots els avantatges que li ofereix el Servei Pensionistes de "la Caixa". Informi's en qualsevol de les nostres oficines de com pot guanyar més amb la seva pensió.

* Assegurança i contracte amb Seguritat Vida, S.A. d'Assegurances i Reassegurances.

** Pensió extres cobrada des de gener fins a maig de 1995, tota altra cosa no.

Sa talaia d'en Rubí

Salutació del President de la Comunitat Autònoma

Tothom a Lluçmajor

Dotze anys d'autonomia són ja una fita important que jalona el camí de recuperació de la nostra identitat com a poble. Els pròxims dies 4 i 5 de març els ciutadans de les Illes Balears commemoraran dotze anys d'Estatut d'autonomia, dotze anys d'autogovern. I ho celebrarem a la vila de Lluçmajor, justament el "lloc major" on el rei Jaume III va perdre la vida defensant el Regne de Mallorca. Aquesta és la festa de totes les Balears on tots ens retrobem amb la nostra història i reclamem l'enfortiment de la nostra vocació com a país.

El dotze anys d'autonomia tenen, com tota obra humana, llums i ombres, moments d'eufòria i moments de desencís. Probablement, tots pensàvem fa alguns anys que el camí seria molt més fàcil. Però és un camí pedregós, amb dificultats i, de vegades, sembrat de recels i desconfiances des dels poders centrals cap a les comunitats autònomes.

És cert que, durant els dotze anys darrers, les Balears s'han situat com a capdavanters en el món de l'economia i del progrés. Que som l'única comunitat

espanyola que reuneix totes les condicions per figurar entre les comunitats europees més avançades. Però, així i tot, hem de ser inconformistes. Hem d'aspirar a molt més.

Tenim davant un gran repte: aconseguir que es faci justícia amb les nostres Illes. Des de fa alguns anys feim feina per trobar un sistema que elimini les dificultats de la insularitat, per poder competir en igualtat de condicions amb la resta de les regions continentals. Es tracta de facilitar l'arribada d'empreses de tecnologia nova i neta, adequar la fiscalitat per a les empreses de les Balears, millorar la competitivitat de l'agricultura, reduir impostos sobre consums que són bàsics i garantir la qualitat de vida per a tots els ciutadans.

I no ho demanem per tenir privilegis. Ho demanem per justícia. Pel fet de ser illes no hem d'estar en inferioritat de condicions respecte a la resta de ciutadans espanyols. Ara, el Projecte de règim econòmic i fiscal ja està en el Parlament. Però, fins que no sigui aprovat definitivament per les Corts Gene-

rals ha de passar encara moltes dificultats. Hem de vèncer molts d'entrebancs, hem de superar moltes incomprensions. Per això, fa falta més que mai la unió de tots i la conjunció d'esforços per aconseguir allò que considerem just i necessari per al futur de les Balears.

I celebrarem aquests 12 anys d'autonomia amb un esperit festiu. La Primera Mostra de Cultura Popular inundarà els carrers de Lluçmajor amb un ambient de festa, on seran presents els cavalls de Menorca, el folklore més arrelat de les Pitiüses; el tir amb fona, els cossiers, els cavallets, els grups musicals, els xeremiers, els caparrots i dimonis de totes les illes. Una autèntica mostra de les tradicions que hem heretat dels nostres avantpassats i que tenim la responsabilitat d'apreciar i de mantenir. Som hereus d'un tresor i no el podem malbaratar. L'hem de cuidar i l'hem d'estimar.

I per recordar el darrer rei de Mallorca, que regà amb la sang de l'esperança els nostres camps, Lluçmajor es vestirà de festa major per lliurar de manera solemne la Medalla d'Or de la Comunitat Autònoma als donants de sang de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, en reconeixement de la seva tasca generosa, altruista i humanitària. Donar sang és donar la part més personal i pròpia de cada persona. Donar sang és donar vida.

Amb aquest esperit, jo convido tots els ciutadans de Formentera, Eivissa, Menorca i Mallorca a participar en els actes commemoratius del Dia de les Illes Balears. Perquè som un poble que sap valorar la recuperació de les senyes que marquen la seva identitat, però, per damunt de tot, sap que la solidaritat i la unió han de marcar el rumb de futur.

Gabriel Cañellas Fons

PROGRAMA DEL DIA DE LES ILLES BALEARS

Dia 4 de març Lluçmajor:

11 h.- Inauguració de la Primera Mostra de Cuina Popular de les Illes Balears al passeig de Jaume III.

13 h.- Exhibició de balls folklòrics de Mallorca, Menorca i Eivissa i Formentera, a l'escenari situat al final del passeig Jaume III.

17 h.- Carrusel de la Policia Muntada de Palma al terreny de la finca confrontant amb el col·legi públic Jaume III.

18'30 h.- Trobada de glosadors de Menorca i Menorca a l'escenari situat al final del passeig de Jaume III.

20 h.- Cançons i tonades d'antany a l'escenari situat al final del passeig de Jaume III.

21 h.- Ballada popular amenitzada pels grups Musica Nostra, Rondalla Bellver i Es Rebost de Menorca al passeig de Jaume III.

Palma:

21'30 h.- Concert de l'Orquestra Simfònica de Balears "Ciutat de Palma" amb la col·laboració de la cantant Genia Tobin al Teatre Principal de Palma.

Dia 5 de març a Lluçmajor:

9 h.- Cercavila amb els personatges de les *Rondaies mallorquines*, xeremiers, caparrots i dimonis de les illes.

11 h.- Missa solemne presidida per l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Mallorca, acte institucional i lliurament de les Medalles d'Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears 1995 als Donants de Sang de Mallorca, Menorca i Eivissa i Formentera, a l'església parroquial.

12 h.- Tir de fona al terreny de la finca confrontant amb el col·legi públic Jaume III.

12'30 h.- Cançons, dansa i cavalls de Menorca a la Plaça de l'Abeurador Rodona.

13'30 h.- Danses de Cossiers i Cavallets a l'escenari situat al final del passeig Jaume III.

17 h.- Lliurament d'estendards a les cases de Balears a l'exterior de l'escenari situat al final del passeig de Jaume III.

17'30 h.- Actuació dels grups de balls de les cases regionals d'altres comunitats autònomes a Balears, a l'escenari situat a Jaume III.

20 h.- Fi de festa amb balls de gegants i caparrots, amenitzada per la Banda de Música de Lluçmajor. Focs artificials.

Cinema i TV

La diferència entre veure una mateixa pel·lícula per TV o dins una sala de cinema

Des de la dècada dels setanta les sales de cinema —en realitat tot el món cinematogràfic— estan passant per una aguda crisi si ho comparem amb l'esplendor que va dels anys quaranta als seixanta. No analitzarem les causes perquè el tema seria llarg; i tampoc és aquest el motiu que ens duu a exposar el següent comentari. Sols ens limitarem a exposar unes quantes consideracions que reflexen la diferència que existeix entre el cinema i la TV.

Malgrat la crisi cinematogràfica abans esmentada, podríem dir, però, que la gent no havia vist mai tantes pel·lícules com en l'actualitat, ja sia dins els pocs cinemes que queden a alguns pobles, a la capital —on s'estan inaugurant noves sales—, per TV o en vídeo.

Un tant per cent molt elevat ens conformam veient els films que ens ofereix

la petita pantalla. Els qui vivim als pobles no podem accedir amb la freqüència que voldríem als cinemes de la ciutat; i les sales de projecció de les petites localitats, com hem significat abans, han desaparegut quasi totes.

Hem dit que ens conformàvem, però afegirem de pas que hi ha molta diferència en presenciar una cinta dins una sala de cinema o davant la TV. Assenyalaré algunes causes ràpidament i sense profunditzar massa.

Per començar observarem que en el temps en què miram la TV els llums de la sala on estam romanen encesos; això fa que l'espectador capti, d'un mode involuntari, qualsevol fet o moviment que passi al seu entorn. Per tant, bona part de la seva atenció es desvia del fil de la història que s'està contant a través de la petita pantalla.

Generalment, si feim algun comentari, dirigint-nos als qui ens fan companyia —cosa molt corrent—, el solem expressar en veu alta per contrarestar el so de l'aparell de TV, perdent detalls a vegades molt importants del film.

Quan s'està presenciant alguna pel·lícula —continuem parlant de la TV— sabem tots que el curs de l'acció serà interromput nombroses vegades per infinitat de propaganda comercial, fent-nos oblidar detalls importants de l'assumpte que intentam seguir. No parlem si a algú de la casa li ha donat la febre tan estesa de practicar el "zapping" amb el comandament a distància.

Tot el que s'ha exposat, entre altres incidències —que n'hi ha més i que passarem per alt— fan que no puguem concentrar tota la nostra atenció en el programa que ens estan oferint, sia el que sia.

La pantalla gran, la sala de cinema és una altra cosa.

Quan una persona s'asseu a la butaca de la sala de cinema —que dit sia de pas sol ésser molt còmoda— se n'adona que l'ambient que es respira dins el local és de placidesa i tranquil·litat. Afegim-hi que tant en l'estiu com en l'hivern la sala està climatitzada, fet que ajuda a l'espectador que es relaxi.

Des del moment en què suauement s'apaguen els llums del local per començar la projecció, l'espectador roman

dins una penombra, aïllat de la resta del món, a punt de rebre el missatge que se li vol comunicar. Es pot dir que viu ja plenament, sense cap interferència, l'acció que es desenvolupa dins la gran pantalla, des dels primers fotogrames fins a la fi. Cap agent extern el molestarà al llarg del film.

Hem dit la gran pantalla i ho recalcarem, perquè té una importància extrema.

El prestigiós crític anglès de cinema, Barri Norman, en la seva obra "*Las 100 mejores películas*" fa un estudi breu d'aquestes. En la pàgina 128 quan analitza el film de "Stanley Kubrick", "*2001, una odisea del espacio*" ens diu: "...una advertencia: No la vean por televisión; la TV la encoge, la achica. Hay que verla en el cine i en pantalla grande".

Aquesta norma es pot aplicar a un tant per cent molt elevat de les pel·lícules que ens presenten per TV.

En el tractat de cinematografia "*Espejo de Fantasmas*" d'en Roman Gubern (1), eminent personalitat dins el món de la cinematografia, es pot llegir: "... Los films, más que reflejo de una sociedad lo son de los ensueños colectivos de esa sociedad... de manera que los films vendrían a ser sueños públicos compartidos".

I aquí està l'essència, el punt vital de la qüestió: Compartir. Quan una multitud dins una sala de cinema comparteix les emocions o el missatge que li transmeten des de la pantalla, l'efecte es multiplica.

El cinema i la TV són dos mitjans de comunicació que actuen dins nosaltres despertant i activant la nostra emotivitat. Però en grau superlatiu i d'un mode més distint —i més intens— dins els qui estimam el cinema escollint la gran pantalla. L'ambient de la sala identifica més i unànimament els espectadors amb la història del film.

Miquel Martorell Arbona

**CAIXER
AUTOMATIC
"SA NOSTRA"**

Avantatges a la vista.

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

(1) Roman Gubern: Professor d'"Historia del Cine" a la Universitat del Sud de Califòrnia (Los Angeles) i de l'Institut Tecnològic de Califòrnia (Pasadena). Actualment Catedràtic de Comunicació Audiovisual de la Universitat Autònoma de Barcelona i president de la "Asociación Española de Historiadores del Cine". Autor de nombroses obres que tracten del cinema.

S'ha dit que...

... s'asfalt que han col·locat damunt ses síquies que han fet per passar ses aigües netes sembla dolent; tant és així que a alguns llocs ja hi ha clots. I... qui pagarà ets adobs?

... de cada dia que passa se senten noves crítiques a sa reforma i situació de sa creu de Ca ses Monges. Qualcú digué: "Si fa anys la llevaren d'enmig perquè feia nosa, per què ara li tornen posar"?

... sa placeta de Ca ses Monges qualche dia s'acabarà. De moment ja han posat es "bordillo", l'han llevat i l'han tornat posar. Veurem que faran ara. Es veu que es projecte estava ben estudiat!

... si es que fan es projectes els ha-guessin de pagar de sa seva butxaca, a lo millor anirien més alerta.

... ara que hi ha sa placeta feta de Ca ses Monges, no haurien d'aparcar cotxes dins sa curva. Resulta molt perillós.

... sa primera setmana que s'havia acabat s'enrajolat, ja hi va haver un cotxe gros aparcad damunt sa placeta nova de Ca ses Monges. Ses taques de "morques" que hi han quedat, el delaten.

... a ses llistes des partits de ses pròximes eleccions hi haurà tanta gent nova, que ara sobren dones.

... des PSOE, primer es digué que es candidat seria es "Xocolater", després, un que no seria des partit, llavors, que volien fer coalició amb el

PSM, i finalment i definitivament tornaren an es primer que s'havia dit.

... ets equips de futbol, d'entre es jugadors trien es capità, però es polítics ho fan al revés: primer trien es capità (cap de llista) i després aquest elegeix es jugadors.

... ara és molt possible que passi com en ets equips de futbol: ets entrenadors no faciliten es nom des jugadors fins an es darrer moment.

... a Montuïri no hi hagué desengany: feia mesos que ja es cantaven es caps de llista. Nosaltres també ho havíem dit.

... alguns desitgen que es presenti una quarta opció política... i es mouen. Però troben molta fredor. Fins i tot un ens demanava: "Què farà ara en "Muret"?"

... es president i alguns directius anaren un dia a veure el CE Sant Joan on hi juguen molts de montuïrers i se'n donaren compte que val més jugar amb futbolistes des poble a categories inferiors, que amb jugadors externs, a 3ª divisió.

... segons pareix, sa propera temporada volen arreplegar tots es jugadors que juguen fora perquè venguin a jugar amb el Montuïri. Després de tres anys se'n donen compte... Ja diuen que "s'homo és s'únic animal que travela dues vegades amb sa mateixa pedra".

... hi ha gent que espera que s'Ajuntament o es Consell regali contenidors per fer es punt verd dins ca seva, ja que no saben com han de destriar ses coses per dur-les an es punt verd des futbol.

Hi hagué comparses molt extravagants amb petits i grans, magres i grassos, seriosos i eixelebrats... què més voleu!

... a ses escoles hi va haver una conferència sobre prevenció de toxico-manies i hi varen assistir 10 persones. Es veu que an es pares no els preocupen que es seus fills es droguin.

... sa campanya "una passada de poble" comença a tenir es seus fruits, ja que un estranger va demanar dins es bar si hi havia pòsters de l'església, ja que la considerava la més bonica de Mallorca. No estaria malament que a plaça es muntàs una tenda de souvenirs.

... si vénen molts d'estrangers pes poble es cambriers d'un bar de plaça hauran d'aprendre idiomes. S'altre dia un d'ells no s'aclaria quan li demanaven una "bier". Se pensava que li deia "un bitter".

En Xerrim

Dins el programa d'activitats culturals organitzat per Bona Pau, està previst un atractiu acte amb una doble faceta, el vespre de dia 5 del proper maig, amb l'actuació del grup de Biel Majoral. El pròxim mes ampliarem detalls.

**S'ALLIBRETA
GEGANT**
PES SEU INTERÉS

fins al **6** %
T.A.E.

BANCA MARCH

**...SORTEJAM MUNTANYES DE REGALS
I UN COTXE CADA MES!!**

* Exemples de T.A.E.: Per 100.000 Pts.: 3,98% • Per 500.000 Pts.: 4,79%
• Per 1.000.000 Pts.: 5,90% • Per 5.000.000 Pts.: 6%. Saldo mínim 100.000 Pts.

L'Ajuntament informa

Resum de l'acta de la sessió plenària extraordinària celebrada el 13 de febrer de 1995

Informes i comunicacions de l'alcaldia

Dins aquest apartat cal assenyalar la celebració en el nostre poble del "I Rallye Comarca de Montuïri", una prova automobilística que s'organitza en memòria del qui fou, essent regidor d'aquest Ajuntament, el fundador aquí d'aquestes competicions, recentment difunt, Miquel Roig Mestre, la qual serà vàlida per al Campionat de Balears. La prova tindrà lloc a Montuïri els dies 8 i 9 del proper abril.

Projecte pavimentació vials 1ª fase

En aquest ple extraordinari es va acordar l'asfaltat dels següents carrers, corresponent a la 1ª fase del projecte de pavimentació de vials: De Baix, Sant Antoni, prolongació del carrer Santa Catalina Tomàs, Major, Es Pujol, Pare Mas, Costa i Llobera, Corregudes, des Mig i Calvari. El pressupost per aquesta 1ª fase és de 12 milions i s'espera que les obres comencin dins el termini d'un mes.

Conveni edifici d'usages sanitaris

Es va acordar la firma d'un conveni amb la Creu Roja de Balears, mitjançant el qual aquesta institució cedeix a l'Ajuntament part de l'edifici situat a la carretera. D'aquesta manera es podrà firmar un altre conveni amb INSALUD per tal de poder emprar dit edifici perquè allà s'instal·li una ambulància.

Campanya promocional Montuïri

El batle va donar compte de l'inici de la campanya de promoció de Montuïri, la qual ha començat ja amb propaganda als diaris i pòsters i tríptics. Una campanya totalment costejada per les empreses que estan o estaran instal·lades a la carretera, la quals abonon íntegrament l'import de dita operació. *(Una reproducció del pòster s'insereix a peu de pàgina)*

Padró de vehicles i IAE

Fou aprovat el padró per a l'any 1995 per un import de 8.123.430 pessetes, per a tota classe de vehicles, i per a l'IAE, de 4.751.410 pessetes.

Diada autonòmica - Cossiers

Havent rebut -Cossiers i Ajuntament- una invitació perquè la nostra agrupació folklòrica participàs a un dels actes del "Dia de les Illes Balears" que se celebrarà a Lluçmajor els propers 4 i 5 de març, i tota vegada que els cossiers havien expressat, per unanimitat, que no s'hi havia d'anar, aquest punt fou retirat de l'ordre del dia.

Festes locals

El ple va acordar per unanimitat que per a l'any 1995 les dues festes locals se celebrin: dia 18 d'abril, festa del "Dia des Puig" i dia 24, Sant Bartomeu.

Elecció de batle del Dia des Puig

També per unanimitat es va acordar elegir Pere Miralles Roca perquè engrany fos el batle del "Dia des Puig", en atenció als 25 anys com a director de la banda de Música de Montuïri.

Acumulació secretaria amb agrupació Sencelles-Lloret

Amb el vot en contra dels cinc regidors de l'oposició (2 del PSOE, 2 del PSM i 1 de CB) i el favorable dels cinc del PP (era absent Joan Moncadas) es va aprovar la petició perquè el Secretari de l'Ajuntament, Joaquim Cebollada, i d'una manera temporal pugui exercir per acumulació la secretaria de Montuïri amb l'agrupació Sencelles-Lloret.

Avantprojecte rehabilitació zona Molinar

Es va acordar encarregar l'elaboració de l'avantprojecte per a la rehabilitació de la zona del Molinar a l'arquitecte Joan Bauçà, el qual havia estat el guanyador del concurs d'idees, premiat l'any 1990. (D'aquesta manera existeix la possibilitat de poder incloure'l dins l'objectiu "5-B" de la Unió Europea).

DECRET D'ALCALDIA Jaume Bauçà, batle en funcions

El batle Joan A. Ramonell fa firmar un decret el passat 16 de febrer mitjançant el qual es fa càrrec temporalment de l'alcaldia durant un període no superior a 30 dies, el primer tinent de batle, Jaume Bauçà Verger. El motiu es deu a la intervenció quirúrgica a què havia de sotmetre el batle, i posterior recuperació.

**ABANS,
UN POBLE
DE PAS**

**ARA,
UNA PASSADA
DE POBLE**

No teníem pell. Ara en tenim. No teníem parles. Ara en tindrèm.
En venien pocs a menjar. Menys o beure. Ara en vénen molts.
A menjar i a beure. Fins i tot per posar gasolina. Montuïri, abans
era un poble de pas. Ara, és una passada de poble.
Veniu a Montuïri. Vos ho passareu bé.

AJUNTAMENT DE MONTUÏRI

Associació de Persones Majors Eleccions

Dia 10 acaba el termini per a la presentació de candidats

Dels 10 membres que, segons els Estatuts, han de constituir la Junta Directiva de l'Associació de Persones Majors de Montuïri, sols n'hi ha tres que hi continuen, que són els qui no han complert el termini de 4 anys per als que foren elegits. Aquests són Gabriel Ferrer, Catalina Quetglas i Jordi Aloy. En canvi cessen l'actual president, Rafel Socias, els 4 vocals, Joan Moncadas, Antoni Arbona, Martí Ferrer i Rafel Vich, més en Miquel Fiol, que fou baixa per defunció i Gabriel Roca, també baixa a petició pròpia. Per tant s'han d'elegir President i 6 vocals. Les eleccions tendran lloc en el local social el proper 25 de març a les 5 de l'horabaixa, en 1ª convocatòria i a les 5'30, en 2ª.

El procés electoral serà així: Dia 10 de març a les 20 h. acaba el termini de presentació de candidats; dia 15, el d'admissió de reclamacions; dia 17 es farà pública la llista de candidats i comença la campanya electoral; dia 25 és el dia de les votacions; i després i abans dels 30 dies s'ha d'haver constituït la nova Junta.

Per esser candidats han de tenir 60 anys i estar associats. Naturalment, els qui cessen es poden tornar presentar.

Assemblea General de l'Associació

Els passats 11 i 12 de febrer, a Sa Coma, pels voltants de Cala Millor, se celebrà l'Assemblea General de la Federació de Persones Majors de Balears. Hi participaren alguns membres de la directiva de Montuïri, així com un bon nombre de persones a les jornades culturals-esportives que tengueren lloc coincidint amb aquesta assemblea.

Cinema

Dia 7 de febrer bastants de socis i simpatitzants participaren a la sessió de cinema-estudi que se celebrà en el local social amb la cooperació de "La Caixa". Es va projectar la pel·lícula "Hechizo de Luna".

Recuperació d'oficis

El passat 13 de febrer començà un curs de recuperació d'oficis antics; el qual tindrà continuïtat tots els dilluns a les 4 de la tarda. El primer que es dona és el de cordar cadires.

El dinar del dijous llarder, que va organitzar l'Associació de Persones Majors, es va distingir pel gran ambient de germanor

Darrers dies

180 membres de l'Associació participaren en el dinar que se celebrà en "Es Cantó" amb motiu dels darrers dies, el dijous llarder, dia 23. Allà, acabat el banquet, hi hagué un ball ben animat en el que no hi mancà festa i bulla. I el darrer dissabte, una comparsa, l'Associació també va participar a "Sa Rua".

Associació Premsa Forana

Dia 13 del passat febrer, l'Associació de Premsa Forana celebrà una assemblea extraordinària a Sant Joan a la que hi participà *Bona Pau*. El motiu era el de l'edició d'un llibre de dita Associació. L'assemblea serví per aclarir posicions i donar el vist i plau a la Junta.

Fira de fang a Marratxí

Del 3 al 12 d'aquest març tindrà lloc l'XI Fira de Fang a Marratxí. Cada dia hi haurà activitats de diferents tipus. És molt interessant veure el treball que es fa en el món del fang i la ceràmica.

Gaspar Socias, cap de delegació

Recentment el nostre col·laborador Gaspar Socias Mora ha estat nomenat Cap de la Delegació Comarcal de Campos de la Conselleria d'Agricultura i Pesca del Govern Balear. La nostra enhorabona.

Sa Rua '95

"El cigne", "Festa taurina" i "Catifa Mágica", guanyadors del concurs

Les fotografies que publicam la portada i a les pàgines centrals són un bon testimoni de l'ambient i participació a Sa Rua d'enguany. En el concurs organitzat per l'Ajuntament per tal de premiar els millors, es presentaren 7 carrosses, 17 comparses i 5 individuals. D'entre ells, el primer premi de carrosses fou per a "El cigne", el segon va correspondre a "Lapònia" i el tercer se'l repartiren *ex aequo*, "Els Picapedra" i "S'avió". Pel que fa a les comparses, va resultar guanyador "Festa turina"; el segon fou per a "Autos locos" i el tercer també *ex aequo*, se l'endugueren "Indiots reials" i "Xinesos". El premi d'individuals fou atorgat a la parella "Catifa mágica".

La banda de música, també amb indumentària de disfressa, però sense màscara, obria pas. Seguien individuals, carrosses i comparses, escampant confetti i altres ingredients. La plaça estava plena de gent on el batle -convalescent- presencià el pas de la comitiva. L'itinerari, des de s'Hostal fins al Dau, fou com una cavalcada triomfal. Gent aquí i allà, aplaudia i gaudia. Qui més qui manco tenia algun familiar que desfilava. La suma de 333 persones que d'alguna manera participaren en aquesta manifestació, evidencia la nombrosa rua d'enguany.

LA FOTO DE MITJAN SEGLE

Davant Ca s'Escrivà

La foto té 50 anys, ja que fou tirada l'any 1945 davant el portal de Ca s'Escrivà. Però no tan sols se l'ha de valorar per l'antiguitat, sinó també pel bell portal de la casa, una de les tantes que donaven personalitat al nostre poble i de les que ara ja en resten poques; amb un parell d'escalons davant, perquè el pis de la casa feia alt. I els personatges, ara amb cinquanta anys més: el nostre col·laborador Miquel Martorell "Tarric" amb la seva al·lota, el dos de la dreta; les altres dues dones són: una, l'esposa d'un guàrdia civil, i l'altra, na Joana Aina "Galiana" amb el seus fills, el petit en braços i en Joan, davant. El que queda en primera fila és en Rafel "Mestret"

Germandat de donants de Sang

Medalla d'or de la Comunitat

El Govern Balear ha atorgat la medalla d'or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears als donants de sang de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

El solemne acte d'entrega de la distinció tindrà lloc el pròxim dia 5 de març a les 11 hores a l'església parroquial de Lluçmajor dins el programa d'actes commemoratius del *Dia de les Illes Balears*.

Concert conjunt Banda de Música de Montuïri i Coral Mont-Lliri

El pròxim dia 8 d'abril tindrà lloc a l'església Parroquial de Montuïri un concert conjunt ofert per les dues associacions musicals del poble. Serà després de la missa i començarà a les 21'30 h.

Trobada Comarcal a Montuïri

El pròxim dia 2 d'abril tindrà lloc a Montuïri la *Trobada Comarcal* anual on es reuniran donants d'Alaró, Algaida, Binissalem, Sa Cabaneta, Consell, Montuïri, Pla de Na Tesa, Pont d'Inca, Pòrtol, Santa Eugènia, Santa Maria i Sencelles.

La Trobada començarà a les 17 hores amb una missa a l'església Parroquial de Montuïri. A continuació, entrega d'insignies acreditatives als donants que han superat les 50, 25 i 10 donacions.

Agricultura
Subvencions

Durant el mes de març es transmetran les peticions de subvencions per ovelles i cabres a la Conselleria d'Agricultura. Els montuïrers han d'anar a la Delegació de Campos

Gabriel Miralles,
candidat a batle
pel PSIB-PSOE

Amb el nomenament de Gabriel Miralles Pizà com a cap del PSIB-PSOE, ja tenim a Montuïri els tres candidats a l'alcaldia a les eleccions municipals que es realitzaran el darrer diumenge del mes de maig.

En Biel Miralles, de la nissaga dels "Xocolaters", de 32 anys, actualment és el Secretari General de l'Agrupació Socialista Local. Està casat i té dos fills; és Professor d'EGB i Director del Col·legi Públic de Petra.

Quan sols tenia 20 anys ja figurava a la candidatura local a les municipals del 83. A les del 87 i 91 obtingué escó, si bé en el transcurs de la darrera legislatura va dimitir com a regidor.

Andreu Mairata Socias, menestral de vidre artístic

Té 45 anys i començà l'ofici als 7. Sols en queden uns 10 a Mallorca. Tem per la continuïtat de l'ofici

– *Quan començàreu a exercir l'ofici de vidrier?*

– Quan? –interroga evocant en la prosòdia aquell temps ja tan pretèrit–. Als set anys.

– *Als set anys! Vaig exclamar sorprès per l'edat. I per què?*

– Perquè a ca nostra érem sis germans i mon pare estava malalt... i jo tenia moltes ganes de fer feina. Vaig començar a fer-ne. La meua mare m'animà a provar-ho, malgrat que ella s'hagués estimat més que anàs a escola.

Així començàvem l'entrevista amb n'Andreu Mairata Socias, un home, d'ofici menestral del vidre, natural de Campanet, de 45 anys, però ja en fa 27 que viu a Montuïri. Vengué aquí quan a s'Hostal posaven la fàbrica de vidre i ja no se'n va tornar. Aleshores va conèixer n'Inès Barceló, amb qui es va casar i tengueren dos fills. El major ja fa el servici i el petit té 15 anys.

– *Qui us en va ensenyar?*

– Mestre Antoni Sbert, de Palma.

– *I on començàreu a treballar?*

– Vaig començar a Campanet, a la fàbrica de vidre d'allà.

– *Als set anys? (Vaig interrompre'l).*

– Sí, als set anys i els vespres anava a escola. Em donava classes un professor particular, pagades pel meu mestre, citat abans. A Campanet vaig estar-hi vint-i-un anys.

– *On treballau actualment?*

– Ara estic a "La Fiore", una fàbrica de vidre de la carretera de Valldemossa, en el quilòmetre onze, des de fa dèsset anys.

– *Quantes persones conformau la menestralia de "La Fiore"?*

– Som quinze treballadors. Cada oficial té el seu ajudant.

– *Quin és el vostre horari?*

– El nostre horari és de 8 a 1 de l'horabaixa, el dematí; i de les 2 a les 6'30, l'horabaixa.

– *Andreu –li dic en un to de confiança–: què és per a tu el vidre, què representa?*

N'Andreu, en un moment de fabricar un objecte de vidre

En Mairata sols dóna quinze anys de vida a aquest ofici. Ell és un dels mestres més joves

"Hauríem d'animar l'Ajuntament a fer una escola d'aquest ofici a Montuïri"

– És una cosa molt "guapa", que requereix molt de gust, molt de temps i molta d'idea –profereix amb el conhort del que estima el que fa–.

– *Per a nosaltres, els profans, com ens definiríes la seva mixtura?*

– Mira: hi posam arena blanca, sosa, nitrat, moraix –substrat químic–, marbre i després, depenent del color que li vulguem treballar, altres elements, com òxid de coure, per fer el color blau, or de devuit quilats, per fer el vermell, etc.

– *Quins són els instruments que feis servir?*

– Unes tisores, uns ferros, unes pinces i una canya, que és el bufador.

– *I quin és el procés d'elaboració per construir una peça qualsevol?*

– El procés és el següent: s'agafa el

pilot de vidre, conforme a la peça que vols fer, i el vas modelant i bufant, i li vas donant la forma deguda, la que tu vols, i així... d'aquesta manera.

– *Quins objectes treballau?*

– Sobretot feim gerros, cristalleries, làmpades... objectes purament artesanals.

– *I tassons –l'interromp–?*

– Tassons també, però si ens els comanen. Ens fan la comanda i nosaltres els feim, però excussivament en aquest cas.

– *Quin temps necessitau per construir una peça, diguem-ne normal, un gerro, per exemple?*

– Una peça normal i corrent pot necessitar uns deu o onze minuts de tasca. Ara bé, les làmpades duen ja molta més feina; per fer-ne dues calen unes vuit hores de feina.

– *I al dia, quantes unitats de vidre podeu compondre?*

– Poden oscil·lar entre 50 o 60 i 70 peces més o manco.

– *Creis que els joves s'interessen per aquest ofici o no gaire?*

– Jo voldria que la gent jove ho aprengué, que s'interessàs més per aquest ofici, però el que passa és que a l'estiu fa molta de calor, i els joves s'incomoden. A més a més, el que succeeix és que un jove per aprendre a fer vidre ha d'estar almenys dos anys per aprendre'n; i clar, no donen cap rendiment al mestre, i aquest l'ha de pagar. Tampoc, per part de les institucions no ens arriben cap tipus de subvencions que ens ajudin a promocionar-ho.

– *A la vostra fàbrica, n'hi treballen, de joves?*

– Sí, en tenim dos. Un d'ells és en Mateu Rigo, de Montuïri, que ja comença a fer algunes coses ell tot sol; deu fer ja uns set anys que està amb nosaltres; d'ençà que acabà d'anar a escola al col·legi públic d'aquí.

– *És molt feixuga la tasca d'un menestral del cristall?*

– És pesada per la calor, sobretot en l'estiu; però no és que sigui pesat el

treball per la feina en sí.

– **Actualment, quantes fàbriques d'aquest tipus resten a Mallorca?**

– N'hi ha tres: la de Campanet, que ara marxa com a cooperativa de vidre; la de Can Gordiola, d'Algaida, i la nostra, la de "La Fiore", a la carretera de Vallemossa. A Consell també abans n'hi havia una (de fàbrica), la qual la va comprar "La Fiore", però ara només queda la tenda, on es ven vidre.

– **És una feina ben remunerada?**

El mir una mica somrient i ell també em mira i acota el cap, fent com una ganyota de desacord en l'interrogant. També contesta somrient-me:

– Normal.

Li estic apuntant amb el dit una peça que es troba damunt l'aparador de fusta, dins el menjador on ens trobam. I li pregunto:

– **Què val aproximadament un gerro com aquell?**

– Pot valer unes quinze mil pessetes. – I una làmpada com aquesta?

Em referesc a la que ens il·lumina durant l'entrevista, just dalt de nosaltres.

Andreu Mairata (a la dreta) preparant una peça artística al Ministre d'Informació i Turisme, Manuel Fraga Iribarne, quan aquest va visitar Menestralia de Campanet, l'horabaixa del 5 de juny de 1966

– Una làmpada com aquesta val unes cent vint-i-cinc mil pessetes.

– **Sí?** (vaig exclamar sorprès per la quantitat).

– Sí; les làmpades són molt cares, perquè duen molta de feina.

– **I els objectes vermells deuen ésser**

els més cars?

Li dic recordant el que m'havia dit n'Andreu, de l'or dels devuit quilats que valien per la seva mixtura i composició.

– Sí, efectivament; els objectes vermells són els més cars.

Contesta en to corroboratiu.

– **Desitjau afegir algun aspecte, abans d'acabar, que no hàgim tractat, de tipus més personal, etc.?**

– El meu desig seria poder muntar una escola de vidre. Hauríem d'animar l'Ajuntament a fer una escola a Montuïri. Jo vaig ésser dels mestres joves i ara també som dels joves; és a dir, crec que els de la meua generació posarem punt i final en aquest ofici. Jo li don quinze anys de vida a aquest treball, no més temps. Consider que és una gran pena, és un ofici molt entretingut i s'hauria de fer alguna cosa per no deixar-lo decaure. Ara tan sols queden cinc o sis oficials a Campanet, un a Can Gordiola i dos o tres, que podem anomenar-los així, a "La Fiore".

Així ens acomiadàvem amb la grata companyia d'un home dedicat tota la vida a aquest món que tant estima, i que ens dol pensant en el risc d'extinció d'aquesta professió de vidrier artístic. Basta sentir-li les seves paraules i entendre-li el seu posat sincer. Esperem, de veritat, que no mancabi el regne tan artístic i artesà del món del vidre. Amb persones com ell, com n'Andreu, sembla que difícilment ocorrerà.

Joan Barceló

Li donam una mà

Què és l'AVD?

L'oficina d'Ajuda a les Víctimes del Delict és un servei, totalment gratuït, que depèn de la Vice-presidència del Govern Balear.

Si vostè ha estat víctima de qualque delict, posi's en contacte immediatament amb aquesta oficina. Rebrà atenció, assessorament i l'assistència necessària.

Le tendemos una mano

¿Qué es el AVD?

La oficina de Ayuda a las Víctimas del Delito es un servicio, totalmente gratuito, que depende de la Vice-presidencia del Gobierno Balear.

Si usted ha sido víctima de algún delito póngase en contacto inmediatamente con esta oficina. Recibirá atención, asesoramiento y la asistencia necesaria.

Ajuda Víctimes Delict

Vice-presidència del Govern Balear

900 321 321

Plça de les Dressanes, 4. 07014 Palma de Mallorca

El programa "Foner-2" de la Unió Europea

Encara que ja faci uns mesos que es va donar a conèixer el programa "Foner-2" de la Unió Europea, no serà de més retreure'l, ja que alguns lectors ens han demanat informació i per altra part es tracta d'un document que pot ésser de molta utilitat per certa gent del poble.

Aquest programa fa referència a unes inversions de prop de 23 mil milions per a la nostra Comunitat Autònoma, els quals s'han de invertir en el transcurs dels anys 1995-2001, concretament en els municipis de la Mancomunitat del Pla i de la de la Serra de Tramuntana, a més dels de Menorca, Eivissa i Formentera, Sa Pobla, Artà i Campos. Una respectable quantitat destinada sobretot a cinc objectius fonamentals, que són els que inicialment conformen dit programa "Foner-2". Són els següents:

- Fomentar el desenvolupament i l'ajust estructural de les regions manco desenvolupades.
- Reconvertir les regions afectades pel declivi industrial.
- Combatre l'atur i facilitar la inserció professional dels joves.
- Facilitar l'adaptació dels treballadors als canvis industrials i a l'evolució dels sistemes de producció.
- Fomentar el desenvolupament del món rural.

Un grup d'amics d'abans de 1950

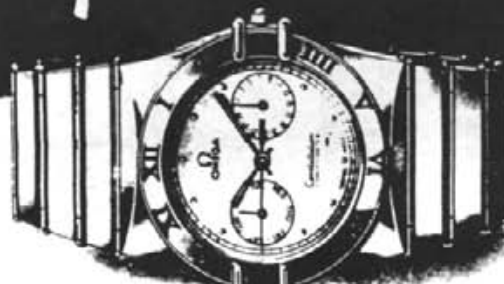

Per què es degué reunir aquest grup de 13 joves montuïrers fa quasi cinquanta anys? Segurament seria per celebrar qualche festa. Almanco així ho deixa entreveure la fotografia. Un grapat d'ells, fuma i quatre, mostren una botella de licor. A més, el rostre és d'alegria. Alguns no havien complit encara els vint anys i altres els passaven. Els seus noms (així eren coneguts), començant per darrera i de dreta a esquerra, són aquests: Joan "Pubil", Joan de Ca s'Hort, Antoni "Lloret", Antoni "Millurdies" (†), Joan "Xiu", Jaume "Pubil". En mig hi ha en Jeroni "Prats" i en Tòfol "Xorri" (†). I els cinc restants són: Tomeu Mas (†), Tomeu Moreno (†), Baltasar "Volland", Antoni "Rubarter" (†) i Monserrat "Pelós".

La part més important (13.800 milions de pessetes) serà destinada a la creació de petites i mitjanes empreses i

a la diversificació de l'agricultura de la zona; a infraestructures i comunicacions s'hi dedicaran 2.300 milions; la millora de l'hàbitat rural rebrà 2.500 milions; la protecció del medi ambient, 3.000 milions, i també 4.200 milions seran per a la creació de recursos humans, com són cursos de formació i reciclatge dels treballadors i creació de llocs de feina en el món rural. Unes inversions que suposaran una línia nova dins UE.

Ja s'han començat a organitzar comissions per tal de seguir de prop aquest programa a fi de treure'n, de les ajudes que es puguin rebre, la màxima rendibilitat. Empresaris del Pla es comencen a moure i la Pimem, facilita informació als seus afiliats, ja s'han tengut contactes i se'n volen establir de permanents entre entitats de la Mancomunitat i la Pimem. Un programa -aquest "Foner-2"- del qual convé n'estigui pendent la gent interessada del poble, a fi de treure'n el màxim profit possible.

OMEGA

Moments

estelars

AGENT OFICIAL

Joyeria *Fermin*

MANACOR-PORTO CRISTO-CALA MILLOR

17 comparses, 7 carrosses i nombro

Mor
una
c
diss
ca

333
integ
co

Un
d'esp
pres
la
nom

cav
del
t

os disfressats desfilaren a la Rua '95

fou
a el
r
e de
ral

ones
en la
a
iva

enar
adors
iaren
es
sa de

des
stre
is

Aspectes de la vida quotidiana al segle XIX

Denúncies a ferrers i un robatori de llenya

Les inspeccions

Fa cosa d'un mes, en una visita rutinària que férem un company i jo a Sa Pobla, veiérem des del carrer un comerç on encara ara tenen una petita fàbrica de fideus casolans. Quan entràrem per comprar-ne, l'amo del negoci es fixà ràpidament amb la carpeta de pell que duia el meu acompanyant. La seva reacció fou ràpida: De que anau?

El meu col·lega restà un poc astorat, però jo tot d'una vaig comprendre que ens prenia per inspectors de sanitat o treball.

Aquestes famoses inspeccions, què tant atemoritzen als empresaris —tenguin o no l'empresa en condicions—, també es donaven al segle passat, concretament a Montuïri l'any del Senyor de 1838. El següent escrit anava dirigit al batle de Montuïri.

Subdelegación de la Facultad de Veterinaria de las Islas Baleares.

En 12 de mayo último le manifesté

S'ACUDIT DE S'ESPARDENYARET

Diuen que es de Son Palou i en Canyelles se miren com es fesols: Deuen esser vegetarians, Prudència!

Panoràmica de Montuïri des del Moll des Velar de Sa Torre

que en atención que Mateo Cerdà de José, José Cerdà de Mateo, Gabriel Cerdà de José y Miguel Sastre, no obstante de estar avisados anteriormente continúan ejerciendo el arte de herrar sin su competente autorización por cuyo motivo les cerrase sus tiendas de herrar, les embargase sus herramientas y les exigiese por esta primera vez 8 ducados de multa y procurase por todos los medios que por sus atribuciones no permitiese tales abusos y respecto de no haberme contestado ni dado cuenta de esta operación espero se servirá verificarlo en un término breve, pues de lo contrario y sin otro aviso daré por mi descargo cuenta al M.Y.S. Gefe Superior Político de esta provincia, cuya medida sentiré vivamente tomar.

Dios guarde a a usted muchos años. Palma, 16 junio 1838.

Francisco Manresa, Subdo.

El robatori de llenya

La llenya era un temps l'únic medi que tenia la gent per encalenticar-se durant les llargues vetllades de l'hivern, davant l'escalfa-panxes o amb el braser. Després aparegueren aparells elèctrics o de gas i avui en dia a moltes cases ja s'instal·la la calefacció centralitzada

amb grans dipòsits de gas. La llenya ha quedat com a un element decoratiu o de companyia, qualitats que cap altra sistema li podran llevar mai.

Però si ens remontam temps enrera, no qualsevol posseïa un tros de garriga o podia comprar la llenya, per això els robatoris eren sovints. Aquest escrit que ara segueix està dirigit pel batle de Montuïri al seu homònim de Sant Joan.

Atendiendo de haber encontrado dentro la selva (1) del Predio Son Comelles de este distrito a Juan Ordines, vecino de la villa de San Juan cortando leña. Y por lo mismo a instancia del mayoral de dicho predio Miguel Julià hará notificar a dicho Ordinas que dentro del tercer día comparezca a esta curia nacional a pagar el daño ocasionado en aquella selva y las penas en que ha incurrido y en su defecto se procederá contra él con arreglo a la ley vigente y de haberlo así ejecutado me dará aviso a continuación de este mi oficio que haciéndolo así yo haré el otro tanto en los suyos siempre que los vea

Dios guarde a V.S. ms. años. Montuïri, 18 diciembre 1838.

Guillem Mas Miralles

(1) Evidentment es refereix a la garriga.

Hem de sembrar si volem collir

Aquests anys darrers, amb la política agrària europea han donat i donen doblers als pagesos arreu d'Espanya perquè deixin de produir. S'ha subvencionat —i se subvenciona— l'arrabassar vinyes, el llevar vaques lleteres —he llegit al diari que els ramaders espanyols hauran de pagar una sanció perquè han produït massa llet—, deixar terra sense sembrar i enguany també es donen doblers per arrabassar pomeres; i això inclou la nostra Comunitat Autònoma Balear, malgrat sia deficitària d'aliments.

Sembla que des de Brusel·les ens diuen: assèieu-vos i no us mogueu, ja us duren pa, vi, llet, pomes i tots els aliments que us facin falta. I nosaltres tan tranquils.

No ens adonam que allò que arriba de fora no ens ho regalen, ens ho venen i ho hem de pagar al preu que ens imposen. D'aqueixa manera tornam el doblers que hem rebut de les subvencions. I si acàs no podem pagar, no hi ha que passar pena, ens queden les finques, i les podem vendre als estrangers, que paguen bon preu.

A Mallorca hi ha comellars de terra boníssima per produir llegums i cereals, així com terres molt aptes per a vinyes i tarongers. També tenim bons ametllers, garroverals, figuerals i demés fruiters, dels quals, a més d'adornar el paisatge amb la seva verdor, podem assaborir els seus fruits. I què en direm de les garrigues! Idò que és un lloc on po-

dem anar a cercar esclata-sangs, a passejar-hi i a l'hivern gaudir del seu arresser (no hi fa fred) i a l'estiu, de les seves ombres (no hi fa calor).

Idò aquesta tan bella i tan bona terra —la millor territa del món!—, si quedam mans aplegades, no la conram i estimam, amb tota seguretat d'aquí a pocs anys molta serà de gent que no coneixem ni entenem la seva llengua ni els seus costums.

Trob, i crec, que molts convendreu amb jo, que això de confiar que d'altres llocs ens abastiran de tot, és esser molt confiats, perquè hi ha el perill que allà on ens han d'enviar cap aquí el que necessitam, hi hagi males collites per adversitats climatològiques o altres causes i no ens puguin vendre tot allò que hem de menester; com passa ara amb les patates i porcelletes que l'any passat, procedent d'Holanda, n'enviaren moltes, i enguany no n'arriba cap.

A vegades, quan parlam de certs productes del nostre camp deim: surt més

econòmic comprar-ho que produir-ho. Això d'haver de sembrar arbres fruiters, haver-los de curar i esperar que ens donin fruit, costa molt. La mateixa cosa deim d'altres labors, com per exemple sembrar patates o engreixar porcs. Pensar així no és bo, perquè si tothom pensés igual, qui produiria? A més, els productes que collim nosaltres els trobam més bons i certament ho són.

Aquests dies passats hem vist pels mitjans de comunicació com molta gent d'Europa s'està negant de tant que ha plogut, mentre en el centre i sud d'Espanya és alarmant la sequera que es pateix des d'a uns quants d'anys. Ambdós llocs abasteixen la major part de fruites i hortalisses; però enguany, a causa dels reversos del temps no han pogut enviar res; hi ha escassetat de verdures a més d'altres coses, com és l'oli d'oliva.

Vist el que passa a conseqüència del temps, hem de pensar que de Centre-Europa i Sud d'Espanya ens duren poca cosa, i ens convé no fer el gandul i sembrar de tot. Que allò que deim, comprar-ho costa menys que fer-ho, pot ser no sia veritat.

Tothom sap que per collir, primer hem de sembrar; i per la primavera és bon temps per sembrar tota mena d'hortalisses.

Sion Nicolau

Restaurant
PUIG DE SANT MIQUEL
(dimarts tancat)

Ctra. Manacor, Qm. 31 - Tlf. 64 63 14 - Montuiri

Llom amb col
Arròs brut a la marinera
Sopes mallorquines

Frit
Coloms
Cabrit torrat

Un dels últims nobles de la nissaga dels Petiet de França

El baró Jean-Claude Petiet s'ha instal·lat a Montuïri

Monsieur Jean-Claude Petiet, amb el qual estam conversant, és un dels últims barons de l'estirp dels Petiet.

Afable i comunicatiu, és també persona de gran cultura. Nasqué a París l'any 1923 i és llicenciat en dret per la Universitat de "La Sorbona" (París).

A més del seu país, ha viscut a Suïssa i als Estats Units. Després de conèixer Mallorca s'ha afincat al nostre poble on s'hi sent molt bé, segons diu. Comparteix la seva casa amb l'artista-pintor Harri Chand, natural de Mauricio (illa situada a l'Est del llunyà Madagascar, dins l'Índic).

Temps després de la Revolució Francesa, Napoleon I concedí el títol de Baró a Claude-Louis Petiet, el primer membre de la seva família, que l'ostentà. Aquest, ocupant l'alt càrrec de Ministre de la Guerra, tractava sovint amb Napoleon. Tota la família dels Petiet han ocupat càrrecs importants en el seu país i formen part de la Història de França.

El títol de Baró, com és natural, s'ha transmès a tots els seus descendents. Els abundants documents que ens mostra acrediten el que hem dit.

—I vostè, Sr. Petiet, com va caure per aquí? Ens ho podria explicar, per favor?

És el que li preguntam després d'haver-nos instal·lat a una butaca cada un, dins una sala moblada confortablement.

El nostre interlocutor ens contempla somrient. Satisfet s'afanya en la contesta.

—Quan vaig venir a Mallorca per primera vegada l'any 1958, vaig hostatjar-me a l'Hotel Formentor. M'encantà l'illa, però jo tenia els meus negocis i no els podia abandonar, motiu pel qual me'n vaig tornar. Fa uns deu anys vaig venir ja per quedar-me definitivament i em vaig instal·lar a Portals Nous, on m'hi trobava molt bé. També he estat quatre anys vivint dins Palma, ciutat. Però els temps canvien amb rapidesa i desitjava més tranquil·litat. Em sortí una casa de camp prop de Montuïri, "Can Calussa", la qual m'agradà molt, i hi vaig estar un any, fins que, fa un any, també, vaig passar a viure dins el poble.

—Quina opinió té de la nostra illa?

—Es un racó de descans meravellós; per això m'hi he quedat a viure.

—Fa dos anys, segons ha dit, que viu a Montuïri o als voltants. Com se sent entre nosaltres?

—Montuïri m'agrada molt. Ho dic de veres. La gent és molt tractable i efusiva. Comunicativa. En quan al poble, les cases de la plaça, l'església tenen un encant especial. Es respira pau. Els vespres, a través de les vidrieres, fruesc veient la façana del temple i el campanar il·luminats. Em sent molt bé aquí.

—On vivia quan estava a França?

—A Orleans, a un centenar de quilòmetres al sud de París, on hi tenia un castell que habitava.

Es disculpa i ens deixa uns breus moments; fins que torna, somrient, portant amb les mans una fotografia: és el castell que fou de la seva propietat. Una construcció admirable que ens fa recordar la literatura d'Alexandre Dumas, plena d'intrigues i d'aventures, obres que devoràrem en la nostra joventut.

—Ha dit que el tenia. Perdoni si som indiscrets. És que ja no el té?

—No; el vaig vendre. Un edifici com aquest paga uns impostos desorbitats a l'estat. A més, jo vivia tot sol i no el necessitava.

El mode de ser del nostre entrevistat és plàcid i així contesta i s'expressa amb placidesa.

—On es trobava durant la segona guerra mundial?

—Durant la guerra vivia, com he dit, a Orleans. Tant com em fou possible vaig ajudar perquè els paracaigudistes aliats retornassin al seu país a través d'Espanya. Quasi tots eren anglesos.

—Hem de suposar que això era una tasca arriscada.

—Naturalment, estava exposat. Vivia dins la zona ocupada per l'exèrcit alemany. Quan les tropes aliades alliberaren el meu país vaig estar amb la Força Aèria Francesa com intèrpret davant les forces americanes.

Durant la conversa el senyor J. C. Petiet roman assegut a una butaca amb el bust molt dret, conversant i contestant les nostres preguntes amb delectació. No mou els braços ni les mans, a penes.

—A què es va dedicar després de la guerra?

—Vaig estar empleat a la companyia suïssa "A. Staub"; una empresa que fabricava una marca de conyac que només exportava als països nòrdics, a Suïssa i també a Espanya.

—Això fou immediatament després de la guerra. I llavors?

—En el 1952-53 vivia a Lausanne (Suïssa) on era president d'una empresa que fabricava entre altres coses, articles relacionats amb l'embotellament de líquors i vins. Treballàvem amb patents estrangeres, que caducaven als 25 anys. Quan acabà el termini vaig passar a una altra companyia...

Aquí l'interpel·lat té dificultats amb el seu espanyol per explicar-nos en què consistia el seu treball i el tipus d'empresa en què estava ocupat, però per situar-nos ens diu que era una espècie d'immobiliària de gran magnitud.

... On havia d'estar sovint en contacte

amb els nostres clients. Aquests invertien grans sumes de capital en la construcció d'edificis importants. Degut a aquesta feina havia de viatjar contínuament a Suïssa i Estats Units.

– *No el cansava estar sempre de viatge?*

– Al contrari, ho feia amb molt de gust.

– *Per què no ens descriu amb una pinzellada la diferència de vida entre aquests països i el nostre?*

El baró no perd la compostura ni un segon. Amb la simpatia que el caracteritza i una mitja rialla al rostre roman un curt moment per contestar.

– Miri; jo diria, per exemple, que Suïssa és una vida de treball; Espanya és més una vida de "relax", sense voler dir que aquí no es treballi.

– *Un país que destacaria?*

– Els Estats Units. Em criden molt l'atenció.

– *És cara, allà, la vida?*

– No ho cregui. A moltes zones, fins i tot és més econòmica que per aquí. Nova York sí, és car; però ho és més Tokio.

– *És de suposar que amb els seus viatges intercontinentals haurà tengut contactes, conegut, fet amistats o tractat personalment amb certes personalitats destacades. Si és així, ens en podria anomenar algunes?*

El Baró escolta amb atenció i afirma lleugerament amb el cap.

– Sí. Només n'hi senyalaré dues que em cridaren molt l'atenció: He conegut

personalment la Reina Victòria Eugènia, viuda d'Alfonso XIII i Rosa Kennedy, la qual, per cert, morí fa unes setmanes... també personatges importants del govern francès.

– *Sr. Petiet, una vegada retirat de tota l'activitat laboral: a què es dedica ara i quin és el seu hobby?*

– Sempre m'ha agradat la literatura i l'art. Entre ells, el teatre.

– *Pot senyalar-nos alguns autors del seu gust?*

Fa un gest lleu amb els dits d'una mà volent suposar que n'hi ha molts.

– Bé, n'hi anomenaré uns quants: m'agraden Proust, Claudel, F. Sagan, G. Lorca, Bernanos...

Hem de dir, abreviant, que els nostre interlocutor reb cada dia els diaris "Daily Bulletin" i "Ultima Hora"; dues revistes setmanals: "Timex" i una altra francesa. Quatre revistes mensuals en anglès, la revista en francès "Fortune" i "La Casa" en castellà, a més de "Capital", en francès. També reb "Sotherby's Preview". Part d'aquestes publicacions van dirigides a persones iniciades i sabem de bona font que entre els galeristes de l'estat Nord-americà de Florida, amb qui ell tenia contactes, les opinions del Sr. Petiet es tenien en compte i eren molt apreciades.

– *L'època de més bons records de la seva vida?*

Refila lleugerament la mirada abans de contestar.

– Sens dubte quan tenia de 25 a 30 anys. Era jove. En aquest temps vivia al-

ternativament entre França i Suïssa...

S'ha returat un moment i continuat després, anticipant-se a la nostra pregunta amb una serietat inusual.

– ... Quan morí la meua mare fou el moment més amarg de la meua vida. L'època més trista. L'estimava molt.

Al nostre entrevistat l'ha invadit una certa serietat mesclada amb tristesa. Li feim les darreres preguntes.

– *Ens podria definir breument la diferència que existeix entre Amèrica i Europa?*

Després de pensar un instant contesta, fent-ho mig en broma, mig seriosament.

– Jo diria que Nord-amèrica és la vida còmoda. Allà se cerca en tot el benestar. Europa és més intel·lectual. En els Estats Units tot és "Money-Money".

I riu amb la seva definició.

– *La darrera pregunta: alguna observació, algun detall especial respecte a Montuïri?*

– Ja he dit la meua opinió respecte al poble i la gent, i som sincer. M'agrada. I m'agraden molt també les festes de Sant Bartomeu i la fira. Això en un poble com aquest no es veu a cada passa.

Deixam el Baró. Una persona cultivada amb una gran experiència. Ha tractat amb molta gent i ha viatjat molt. En tot quan ens ha dit podríem escriure planes i planes. Hem abreviat. Per contar la seva història i de la seva família s'ha de fer un preàmbul que duria pàgines. Volem ressenyar, però, uns quants detalls: Essent Claude L. Petiet Ministre de Guerra, tingué relació directa amb Napoleon a rel del comandament de les forces franceses a Itàlia. Un fill d'aquest, familiar –Sylvain Petiet– (una espècie de païge) formà part del seguici de Napoleon. L'altra branca de la seva família fou la fundadora, al 1903 –també les fabricava– de la "Société des Automobiles Aries", uns dels primers cotxes que es fabricaren a França i que s'exportaren arreu del món, fins i tot a l'esquadra espanyola...

Persona molt interessant, el Sr. Petiet, del qual, com hem dit abans, sentim molt no poder transcriure i profunditzar tota la història de la seva vida i de la seva família. Necessitaríem un caramull de pàgines. Tal volta un dia ho intentem.

Miquel Martorell Arbona

Hamburgueseria

**Pub
Es Dau**

Avda. Es Dau

Montuïri

Dues èpoques taurines a Montuïri

Montuïri va viure durant una trentena d'anys, aproximadament entre el 1930 i 1960, una forta efervescència taurina, tant és així que, com hem escrit en anys anteriors, s'arribà a construir una plaça de toros en Es Dau, la qual s'inaugurà el 23 d'agost de 1952 ⁽¹⁾.

Però l'any 1930 un grup de montuïrers encapçalats pel qui havia estat batle del poble, Joan Aloy Miralles "Serena", volgué organitzar una "corrida" de toros pels encontorns del poble, si bé, possiblement per la ideologia d'aquest, el permís no els fou concedit pel qui era el batle, Joan Ferrando Obrador "Ferrando". Aleshores apel·laren fer-la a Malesherbes, ja dins el terme d'Algaida, una de les possessions on en "Serena" era l'amo. Per fer-la allà i sense cap obstacle obtingueren el beneplàcid del batle del poble veí. Aparellaren un tros al costat de les cases, on hi tenien un sequer, i encara que no reunís les condicions acceptables per esser plaça de toros, pogueren veure complaguts els seus desitjos. Enrevoltaren amb carros tot el que havia de ser el redol per torejar i ja serviria. Una plaça que no reunia una seguretat absoluta, però així i tot no va ocórrer cap incident lamentable.

Era tanta l'expectació que va despertar aquell esdeveniment, que fins i tot el tren, estibat d'aficionats i gent curiosa de Montuïri i de pobles com Porreres i Felanitx, féu una aturada allà mateix, enmig del camp —era a l'estiu—, perquè poguessin davallar els qui havien de presenciar l'espectacle.

També s'hi donaren cita altres persones de Montuïri vengudes amb carros, uns, a peu i amb bicicleta, els altres. El cansament i la suor no eren obstacle per una joventut expectant. Aquella "corrida", avui impossible de dur-la a terme degut a la legislació, encara és recordada per persones vuitantines del poble.

* * *

Vint anys després —1952, 53 i 54— la plaça —rectangular— que en Es Dau construí l'amo en Joan "Porrerenc", substituï aquell improvisat festival de Malesherbes. I encara que molta gent omplís les tribunes, a la vegada es posava de manifest la impossibilitat en un poble com el nostre de sostenir una plaça així, ni tan sols satisfer les despe-

ses d'una "corrida" amb toreros de segona fila. Per això no fou de llarga durada.

* * *

Això sí, com si aquests festivals taurins fossin de la més elevada categoria, no hi mancaren les "manoles", com aquestes tres distingides jovenetes de la foto (avui de més de 70 anys), que amb la clàssica "peineta" i "mantilla" espanyola, un ventall i vestuari que no des-

mereixien, donaren realç i espectacle a la festa taurina. Elles són Francisca Mas Nicolau "Collet", Catalina Roca Miralles "Roca" (†) i Margalida Mateu Oliver "de Meià" (foto feta al corral de Can Papalló).

O. Arbona

⁽¹⁾ Cfr. *Bona Pau* núm. 449 de Juliol de 1990.

Miquel Roig Mestre, tota una vida dedicada a l'esport

Va ser jugador, entrenador i delegat del Club de Futbol; preparador d'atletisme; organitzador del cross i del Rally des Pla i president de l'APA

Ens sembla increïble. En Miquel ens han deixat i encara no ho podem creure. Era el mes de maig de 1994 quan vàrem saber que "en Miquel de Can Titina" (com el coneixem a Montuïri), tenia una malaltia greu. Passaren els mesos i aquesta malaltia va esdevenir incurable. Tot i això, no podíem admetre de cap manera que una persona tan activa, tan entregada als altres, tan animada i que tant havia fet per al nostre poble, no pogués continuar amb el que millor sabia: fer cas i alegrar tothom qui es trobava al seu costat.

En Miquel Roig Mestre va néixer a Campos, el 21 de març de 1943. Aquest mes complia els 52 anys. Encara que fos campaner de naixement, sempre es va considerar un montuïrer més. Des que es va casar, el 9 de novembre de 1969 (havia fet les noces de plata de matrimoni va pocs mesos) i va venir a viure aquí, es va sentir bé amb tots nosaltres. El seu germà Tomeu ens contava que ell li havia comentat: "Em trob molt bé a Montuïri". Na Maria, la seva dona, ens deia: "Aquí li feren molt de cas des del primer moment". Li responguérem que el mèrit era d'en Miquel, pel seu caràcter obert i alegre.

Quantes activitats ha duit a terme en Miquel! Mai no estava aturat. Va ser jugador de futbol del Campos, Porreres, Manacor, Pollença i Montuïri. En el Club Esportiu Montuïri va actuar com a entrenador i delegat. Quan el necessitaven per a qualsevol cosa, allà hi havia en Miquel. Acompanyar els jugadors amb el cotxe, entrenar el porters del primer equip, substituir l'entrenador... Una vegada, fins i tot, va anar a Formentera a dirigir els grans perquè l'entrenador titular no va poder esser-hi. "Mai no em va dir que no, sempre que li vaig demanar ajuda, me la va donar", explicava un amic, el dia en què li diguérem el darrer adéu.

Una altra anècdota més que expressa la personalitat d'en Miquel. Ho comentava, el mateix dia, un dels nombrosos amics que va reunir durant aquests cinquanta anys. "Record molt bé d'en Miquel aquell gest que va tenir quan ell era regidor d'esports i érem a l'escola

En Miquel Roig rep, a la plaça de Montuïri, una placa de mans del president del Consell Insular amb motiu de l'organització del Rally des Pla. Les lletres diuen: "Agraint la teua tasca en favor del poble. Una abraçada. Jeroñi Alberti". Una frase que ho diu tot.

fent un curset de monitors esportius. A mitjan dissabte matí, es va entregar amb un parell de coques i begudes per convidar-nos".

Són dues petites mostres que hem volgut ara recordar. Però és que la seva vida en va estar plena de detalls com aquests. Detalls que hem vist a cada moment les persones qui hem compartit la seva amistat.

A Miquel Roig sempre "el trobaves", com deim en bon mallorquí. La paraula "no" romania lluny del seu diccionari a l'hora de col·laborar.

No es va conformar amb el futbol, el seu primer esport. Va ser un dels organitzadors del cross de Montuïri; promotor i ànima del Rally des Pla (nascut el 8 de setembre de 1984) i de les Diades Automobilístiques que es feien el di lluns de Pasqua. Essent president de la comissió d'esports de l'Ajuntament, continuaren les setmanes poliesportives de Sant Bartomeu, Sa Fira i Es Puig. Ell, com sempre, aportava tot el que era necessari. Va ser nomenat regidor, per la llista del PSOE, a l'any 1983.

L'Associació de Pares va viure un període brillant quan ell en va ser president. Fou elegit el 9 de novembre de

1982. Foren uns temps vius, plens d'activitats de tota classe.

Hi ha una decisió que els alumnes de l'Escola li han d'agrair. En uns moments difícils per la novetat i per ser pocs els col·legis que l'incorporaven, en Miquel -com a president de l'APA- va tenir un paper important en la implantació de l'ensenyament en la nostra llengua. Ell, com a President de l'Apa, va signar el document que va acompanyar l'expedient per demanar autorització. En Miquel, un altre cop, va ser valent i decidit. Va contribuir perquè els nostres fills poguessin aprendre les primeres lletres en la llengua que parlaven, en la llengua que coneixien.

El 2 de febrer -dia de la Mare de Déu del Candelar- d'aquest 1995, Miquel Roig Mestre als 51 anys va deixar d'estar amb nosaltres. Darrera seu hi trobam tota una vida dedicada als altres, dedicada al poble que ell va servir des del primer dia en què hi va residir. Ha estat una vida curta, però ben aprofitada. Aquest és l'únic consol que podem tenir davant d'una mort d'una persona que per tot arreu ha deixat les petjades de la seva simpatia, cordialitat i servei.

Gabriel Gomila

Davant la diada de Mallorca Missionera

Els missioners hi són sempre

Dels aspectes positius del 94 els mitjans de comunicació destacaren la solidaritat dels espanyols, i dins aquest camp, que els missioners feia estona que hi eren.

Mai la TV havia parlat tant dels missioners. Ni d'aquesta manera. Un dels mitjans s'exclamava, amb signes d'admiració, de com es distribuïen el temps els missioners. "Els capellans -deia- dediquen el 15% al culte i el 85% a tasques de desenvolupament. Si són seglars o religiosos, només un 5% a tasques específicament religioses i el 95% al desenvolupament".

Així ho veuen des de fora. Vist des de dins, diria que el missioner dedica el cent per cent del seu temps i tota la seva il·lusió a l'anunci de Jesucrist. Anunciar, que és donar a conèixer, fer a saber, mostrar, oferir, de cap manera imposar ni conquerir. El quid de la qüestió està en el com es fa l'anunci. Si em permeteu una resposta clara, diria: el missioner anuncia que Déu és un Pare que ens estima amb fets, testimoni i paraules.

Primer, fets. Quan trob una persona amb fam i li vull mostrar que Déu l'estima (això és evangelitzar) no ho faré amb consells, promeses per a més endavant, etc. Només hi ha una resposta possible: donar-li menjar. Amb un afegit: capacitar perquè es puguin valer per si mateixos.

Fets i testimoni. Ni un ni l'altre els tenim en exclusiva els creients. Les ONG, per exemple, mostren enfilalls de fets idèntics als dels missioners, sovint realitzats conjuntament, ONG i missioners. I els testimonis de tants de cooperants (no sempre dels "tècnics", amb sous que consumeixen molts de pressuposts) solen ésser admirables.

Ara bé, el testimoni del missioner és el testimoni de la fe. Hi són sempre, i per ara surt a una mitjana de dos per mes que hi deixen la pell. Dos màrtirs cada mes. Màrtir que precisament vol dir testimoni. Testimoni del que anuncia.

Per això hi són sempre, arreu del món. Les mateixes ONG saben, per experiència, que els camins oberts pels missioners són els més curts i de més eficàcia

Era el 21 d'octubre passat davant el dispensari de Gatoude, a 13 Kms. de Wyobikere (Burundi). El bisbe de Mallorca amb alguns missioners, entre ells la monja montuirera Margalida Miralles "Queló" (la del centre)

per arribar als qui necessiten l'ajuda. I que sempre els troben oberts i transitables, sense gelosies ni protagonismes que minvin els bons resultats. Un aspecte poc divulgat del camp missioner que el 94, amb els seus greus esdeveniments viscuts, va posar damunt fulla.

La diada Mallorca Missionera, que celebrem el 14 de maig, ens recorda que els missioners hi són sempre i que necessiten la nostra ajuda. Però, alerta, que massa sovint "ajudar" s'agafa com eufemisme per demanar doblers. I els doblers no són la primera necessitat de les missions.

No hi ha missions sense missioners, homes o dones, batians que, moguts per la seva fe, volen anunciar Jesucrist de la manera i acceptant les conseqüències que facin creïble l'anunci. Capellans, religiosos o seglars que oferesquin un mínim de tres anys continuats a la tasca missionera. També per tota la vida, mitjançant un dels Instituts religiosos missioners. O sigui, que les missions necessiten persones. Sense persones poca cosa hi fan els doblers.

I animació missionera. Quan un diu que va a missions provoca diverses re-

accions: "Està malament des cap", "no sap que es fa". I si un es capellà apreciat pel poble, s'afegeix: "el Bisbe no té el cap bé". També: "ets un valent", coratge, "compta amb sa meua simpatia", "t'admir", "m'agradaria tenir es coratge i sa fe que tu tens". Uns animen. Fan animació missionera. Que també suposa informar, donar a conèixer la realitat de les missions.

I pregària. La més gran aportació dels creients. Llavors, sí, en quart lloc, l'economia hi juga el seu paper. Que els missioners dinen cada dia. I espenyen sabates. I compren llibres.

Ara que ningú digui: "jo no puc ajudar més que amb doblers". Ni sols amb pregària i doblers. La majoria, per raons d'edat, salut, circumstàncies familiars, professionals, etc. no es podran oferir als missioners. En canvi animar, o desanimar, no sols és possible, sinó situació que sovint hem d'enfrontar i resoldre d'una manera o de l'altra. Llavors sí, doblers. No per tranquil·litzar consciències. Sinó per completar el compartir. Compartim pregària, temps, curolles, simpatia, i també doblers.

Miquel Mulet Coll

Miquel Font Socies, campió de campions a la fira de la perdiu

Als 21 anys, ja ha aconseguit, des de 1987, 17 premis

En Miquel Font Socies és un jove que sols té 21 anys, però és de les persones més aficionades a la caça, dèria que va iniciar des de petit i va en augment. Ha participat a bastants concursos i el passat desembre fou el guanyador de la prova de campió de campions del dia de la fira de la perdiu.

– **Quantes classes de perdius hi ha, Miquel?**

– N'hi ha moltes, però les que conec són la perdiu grega, la mallorquina i la forastera.

– **A quant es poden cotitzar les perdius?**

– Una que és petita i que comença, et pot costar d'unes 10 a 15 mil pessetes. Ara les bones se'n van a unes cent mil; i fins i tot n'hi ha hagut que han arribat a pagar-ne 300 mil.

– **Quin temps fa que et dediques a les perdius?**

– Des de quan només tenia uns deu anys.

– **Quina classe de menjar els dónes?**

– Quan no cacen i estan en el bolcador i muden les plomes, només els don pinso i aigua. Però per posar-les en forma, a partir del mes de novembre els facilit ciurons banyats amb aigua, bessons d'ametlla, pinso, llavors de cànion i esquerola. I una cosa que els agrada molt és la coca de motle i una espècie d'excitant, que és una mescla de farina, dos vermells d'ou i dues cullerades de sucre.

– **Quants de premis has obtingut amb les perdius?**

– Fins ara he aconseguit dasset premis. Me'n record que el primer el vaig guanyar l'any 1987.

– **A quants de concursos has participat?**

– A més dels de sa fira de Montuiri he participat a una prova a Ses Rotes, una altra a Lloret de Vista Alegre, dues a Lluçmajor, a la fira de Maó (Menorca) i també a una que feia la Societat de Caçadors de Perdius amb Reclam. Me'n record que em donaren el premi per esser el més jove.

– **A les perdius, les fas algun tipus d'entrenament abans de participar als concursos?**

– Els don el menjar que pertoca i els pos dins una habitació amb llum tota la

Miquel Font reb la placa com a campió entre tots els guanyadors dels primers premis de Sa Mostra de Sa Perdiu - 1994

nit. I al cap de quinze dies de tenir-les en preparació els agaf i els trec a defora... i han de partir. Si no parteixen tot d'una, senyal que no estan en forma.

– **A quins països emigren les perdius?**

– No són aus migratòries.

– **De cara a un futur, com veus la caça de la perdiu a Mallorca?**

– De cada any més malament, si no n'amollen.

– **De quantes manera es poden caçar?**

– Amb ca de mè i amb reclam.

– **Sabem que estàs a la Societat de Caçadors i també que hi ha unes lleis que diuen que segons l'animal que sigui, hi ha un cert temps per caçar-lo. Canviaries alguna cosa?**

– Si, que donassin més temps per caçar amb la perdiu amb reclam.

– **Podries explicar-nos quan i com es fa per anar a penjar la perdiu?**

– Es fa una barraca a un 15 metres on hi han de penjar la perdiu engabiada. Després de penjada amb la gàbia, el caçador es fica dins la barraca amb l'escopeta. Mentrestant esperes que el reclam partesqui a cantar, curritxar i fer esclafits. Això atreu els altres i comencen a barallar-se per defensar el seu territori. I mentre es barallen, tu, de dins la barraca, dispaes. El temps que es pot

caçar amb reclam és des de principis de gener fins a la meitat de febrer.

– **Com t'ha vengut aquesta afició?**

– Hem va venir de molt jove, quan encara anava a escola. En acabar les classes només duia idea d'anar a la granja de Son Bascós. Allà en Joan "Felanitxer" va esser el meu mestre; em va ensenyar el tema de les perdius. Amb ell i altra gent d'altres pobles que venien a comprar perdius feiem xerradetes i així fou com em va sorgir aquesta vena

– **Quina feina fas, Miquel?**

– Treball en el manteniment de la granja de Son Bascós i qualche dia a Sa Bastida, on hi ha un vedat industrial.

– **Què et digueren els altres caçadors quan guanyares el títol de campió de campions?**

– Foren molts els qui em felicitaren. Fins i tot n'hi hagué un que em digué que ja em podia retirar, perquè ja ho havia fet tot.

– **Ja per acabar, conta'ns algun fet anecdòtic.**

– El dia de la prova de Lloret me'n vaig anar tot segur que el reclam cantaria tot d'una, però el cert és que la perdiu no va obrir el bec i un participant em va dir: "Un rival manco". Aquell dia per a mi va esser un desastre.

Joan A. Payeres Ramonell

10 preguntes a ...

Raül Cobo, preparador físic del Montuïri de III divisió

Raül Cobo Iglesias, fill d'aquell gran lateral del Mallorca, des de l'any passat és el preparador físic del Montuïri de III divisió. Té 37 anys, es casat i pare d'un nin d'un any i mig. Exerceix també com a professor d'educació física del Col·legi Pio XII de Palma.

– *Com va ser que vengueres a Montuïri?*

– Des de fa cinc anys en Miquel Magaña i jo fèiem tàndem amb el Platges de Calvià, i qual ell va venir aquí, em convidà i no hi va haver cap problema.

– *Has estat jugador d'algun equip?*

– Encara me'n record de quan jugava amb La Salle juvenil. En certa ocasió ens enfrontàrem contra el CIDE, amb qui jugava en Joan Ramonell. Els dos equips érem com es ca i es moix.

– *En quins equips has actuat com a preparador físic?*

– Primer, amb l'Andratx, després amb S'Arenal, seguidament amb l'Atlètic Balears i ara amb el Montuïri.

– *En què consisteix una sessió de preparació física en un entrenament habitual?*

– Canvia segons els objectius que vulguis assolir. Generalment, amb el Montuïri, començam amb un petit encalament d'uns 15 minuts, sobretot per estirar els múscles. Després feim feina amb els jugadors amb exercicis de força, ve-

locitat i resistència.

– *I abans dels partits, en què consisteixen els exercicis d'encalament?*

– Son uns exercicis que es fan per evitar lesions i, lògicament, són exercicis suaus, que actuen sobre els múscles. Després, exercicis de cames, tronc i braços. Començam amb suavitat i després ja són específics. Solen durar de 25 a 30 minuts.

– *Quines lesions importants s'han produït els jugadors del Montuïri durant aquesta o la passada temporada?*

– Motivada per lesions musculars sols record la d'en Gaspar Sastre, la passada temporada. Va tenir un parell de contractures musculars. Encara no sabem

"Les qualitats físiques més importants d'un futbolista són força, resistència i velocitat"

"Tots els jugadors del Montuïri són bons de dur"

exactament per què es va lesionar. Enguany no n'hem tengut cap per manca o excés d'entrenament.

– *Quina diferència hi ha entre les classes a un col·legi i les d'un equip de III divisió?*

– A Montuïri jo ho tenc per un Hobby. Aquí la gent ve per complir. A vegades feim exercicis per practicar i altres perquè aquesta pràctica del futbol sigui beneficiosa pels mateixos jugadors; mentre en el col·legi intent que els al·lots es divertessin, a fi que la gent a qui no li agrada l'esport o l'educació física s'ho passi bé. Hi ha molta diferència, ara bé, tots són bons de dur.

– *Quines qualitats físiques ha d'assolir un jugador de futbol?*

– Totes, però especialment la força, velocitat i resistència

– *Teniu intenció d'organitzar un altre campus de futbol com el de l'estiu passat?*

– Això s'ha de demanar al batle i president del Montuïri. Nosaltres l'any passat tenguérem la idea i trobàrem que fou beneficiós per l'equip, els jugadors i el poble; i va repercutir als al·lots. Ara, si el president ens dóna altra vegada permís per fer-ho, ho farem amb molt de gust, però si els qui comenden no ens diuen res, nosaltres no ens hi podem ficar.

– *Alguna anècdota rellevant?*

– Estant en el Balears, en Sebastià, un home una mica ceg a qui fèiem enfadar, una vegada ens va dir: "avui no et don massatges". I perquè me'n donàs em vaig canviar la roba amb la d'un amic, i em vaig tapar la cara, i així me'n donà. Així i tot érem molt amics, encara que aquell dia li vaig prendre el pèl.

J.A. Payeres Ramonell

Seguridad y Limpiezas, S.A.

Gremio de Tejedores, 34 (Pasaaje)

Tlfs. 29 50 92 - 29 50 66 - 20 63 11

Pol. Son Castelló

07009 Palma de Mallorca

L'equip de III divisió sols ha aconseguit 2 punts en les 8 darreres jornades

El bàsquet acaba la fase comarcal aquest mes

Els cadets perderen dos partits i el liderat

RESULTATS DELS PARTITS DEL PASSAT MES DE FEBRER

Bàsquet infantil femení

Montuïri, 46 - Petra, 4

Futbollet iniciació

Montuïri, 6 - Verge Monti-Sion, 0

Montuïri, 6 - Algaida, 1

Vilafranca, 5 - Montuïri, 0

Futbol 7 benjamí

Montuïri, 10 - Margaritense, 0

Petra, 2 - Montuïri, 2

Montuïri, 0 - Murense, 2

Binissalem, 5 - Montuïri, 1

Futbol-7 veterans

Montuïri, 6 - Cervesseria Rafal, 4

Alaró, 7 - Montuïri, 0

Air Europa, 2 - Montuïri, 3

Montuïri, 5 - Inmoba, 6

Montuïri - Cafetín (no pres. els visit.)

Futbol aleví CIM

Montuïri, 1 - Campos, 8

Olímpic, 1 - Montuïri, 0

Montuïri, 2 - Ramon Llull d'Inca, 4

Montuïri, 8 - Margaritense, 1

Futbol infantil

Felanitx, 3 - Montuïri, 1

Montuïri, 0 - Barracar, 1

Futbol cadet

Montuïri, 1 - Barracar, 2

Portocristo, 2 - Montuïri, 1

Montuïri, 8 - Vilafranca, 1

Montuïri, 9 - Olímpic, 1

Futbol juvenil

Penya Arraval, 3 - Montuïri, 0

Montuïri, 2 - La Victòria, 3

At Balears, 2 - Montuïri, 0

Montuïri, 0 - Manacor, 6

III divisió

Montuïri, 1 - B. Cala Millor, 1

Els locals varen merèixer alguna cosa més que l'empat. Em un error de la retaguardia montuïrera, el Cala Millor va marcar el seu gol en el minut 25. Va empatar Fullana en el 73. Nombrosos oportunitats del Montuïri i gran actuació del porter visitant Micki.

Ferriolense, 2 - Montuïri, 1

Es va avançar el conjunt de Son

Moment d'un dels partits jugats pel Montuïri de III divisió a principis de temporada

Ferriol amb dos gols. Després, Tomeu Fullana va marcar el gol visitant. Amb el resultat de 2-1, el Montuïri va tenir ocasions per obtenir l'empat, resultat que hagués estat ben just. Va ser expulsat, Jaume Hamat.

Montuïri, 2 - At. Ciutadella, 2

Quan el Ciutadella actuava amb deu jugadors per l'expulsió de Carretero en el m. 23, el Montuïri va marcar els dos gols per mediació de Carrillo. Va crear nombroses situacions de gol per sentenciar el partit (Carrillo va estavellar dos trets al pal i Fullana, un altre). L'expulsió de Gomila (m. 67) i la substitució de To-

meu Fullana propiciaren que el Ciutadella, en un minut, empatàs el partit quan mancaven deu minuts per al final.

Binissalem, 1 - Montuïri, 0

L'equip no surt de la crisi. Amb aquesta jornada, ja en fa vuit que el Montuïri no coneix la victòria i ha sumat només 2 punts. En aquest partit la 1ª part va acabar en empat a zero. Pocs minuts d'haver-se iniciat el segon període el Binissalem va marcar el gol que, al final, seria el resultat definitiu. En el minut 73 Mora, porter montuïrer, va aturar un penal.

Biel Gomila

Papereria i llibreria

Guix

Papereria

Llibreria

Prensa

Revistes

Llepolies

Fotocòpies

Regals

Loteries

Carrer Es Pujol, 9

Montuïri

Col·laborem amb el sínode

El sínode és una manera de fer camí junts tots els cristians de la nostra Església mallorquina. Per això mateix el bisbe demana que hi col·laborem amb la nostra visió i les nostres inquietuds, i de la mateixa manera durant aquesta quaresma preguem, perquè la reflexió que vol fer l'Església de Mallorca sobre ella mateixa sigui fruit de l'Esperit Sant. I que les nostres aportacions també tinguin aquest caire. Per a tot això es demana a més de la nostra pregària, que contestem a la següent pregunta: *On es troba l'Església mallorquina actual?*

Hem de contestar des de dos caires: les *realitats positives* que hi trobam, i les *mancances* de la nostra Església de Mallorca. I una vegada contestades dipositau la vostra aportació dins les capses que hi ha a les taules de devora els portals de la nostra parròquia o bé entregau-les a la rectoria. Gràcies anticipades.

Campanya contra la fam

Entre les col·lectes dels funerals i de les misses, l'aportació de la parròquia de Montuiri per a la campanya contra la fam arriba a 184.680 ptes. Moltes gràcies.

Misses de la quaresma

A totes les misses els dissabtes i diumenges matí es farà especial ressonància del sentit de la quaresma a través del sermó i de la preparació de l'Eucaristia dominical.

Formació cristiana

A la rectoria d'Algaida, el dimarts dia 14 de març a les 21 h. i dins el curs de formació cristiana per a tots, Mn. Manuel Bauçà exposarà el tema sobre les *Cartes de Sant Pau*.

Dia del Seminari

Dia 19, Sant Josep, és del dia d'ajuda als nostres seminaristes i a la promoció de les vocacions sacerdotals que tant manquen a l'Església. Prenguem consciència que la manca de capellans no és en problema sols del bisbe i del Seminari, és un problema que ens afecta tots.

Celebració de la reconciliació

Dia 31 a les 21 h. tindrà lloc la celebració comunitària de la penitència en preparació per a la Setmana Santa i Pasqua. És un bon moment per reconciliar-se amb Déu i els germans.

N. Torres, Rector

Grup de joves que participaren en uns exercicis espirituals en es Puig l'any 1954

Tenen cap valor el dejuni i l'abstinència?

Tots entenem perfectament que no compleix l'esperit de l'abstinència aquell que no menja carn, però aprofita els divendres per llepar-se els dits amb una bona paella de peix o una caldereta de llagosta...

Tots coneixem aquells lectura del profeta Isaïes:

"L'únic dejuni que jo aprecii, diu el Senyor, és aquest: *Amolla els que has empresonat injustament, desferma els que tens sotmesos al jou, allibera els oprimits... comparteix el teu pa amb els que passen fam, acull a ca teva els pobres vagabunds...*"

Veta qui alguns consells pràctics per viure el sentit cristià d'aquestes pràctiques de Quaresma:

Com recuperar el dejuni

1. Suprimint, per exemple, el dinar un dia per setmana, o passant tot un dia menjant només fruita... Resulta ben saludable.

2. Si a mitjan horabaixa ens sentim desanats, podem pensar que aquesta sensació la tenen habitualment milions de ser humans que passen fam... Un bon exercici de solidaritat.

3. Calculem, després que hem estalviat amb el nostre dejuni; si posàssim 1.000 ptes. cada divendres, al final de la Quaresma serien 7.000 ptes. I això ho podríem oferir a Càritas, Creu Roja, Intermón, Mans Unides, Pobles Germans, etc. Assegurem-nos bé a qui ho donam, però triem el destinatari nosaltres mateixos.

Com recuperar l'abstinència

1. Si som capaços de desprendre'ns d'un cafetet, o d'una copeta; del vi dins les menjades o de fumar-nos un cigarret. Si som capaços d'aturar un programa de la tele que ens fa perdre el temps... Sapiquem privar-nos d'alguna cosa d'aquestes. Què hi guanyam amb això? Potser no res. Però feim un esforç de voluntat, i ens provam a nosaltres mateixos que no som esclaus dels nostres costums.

2. I llavors ve el que pot ésser més important: Aquest exercici de voluntat ens entrena per a les privacions que ens podrà oferir la vida en el futur: des d'una malaltia o una mort d'un ser estimat, fins al servei necessari d'un vellet o un infant, o també a certes privacions obligades per prescripció mèdica, etc. I ens ajuda a mantenir la pau, la paciència, i fins i tot l'alegria enmig dels problemes que hem d'afrontar.

Aquests consells tindran més valor com més voluntaris siguin. Aquestes coses no es poden imposar a ningú. Són simples indicadors, però ben útils, sans i humanitzadors.

Sebastià Salom

TEMPS PASSAT

10 anys enrera**Març de 1985**

Inici de les obres del parvulari

Dia 21 de març de 1985 una màquina excavadora començava les obres al costat del Col·legi Públic per tal d'edificar-hi el nou parvulari.

25 anys enrera**Març de 1970**

Pressupost municipal

Essent batle Gaspar Oliver Barceló, dia 5 de març de 1970 la Corporació va aprovar per un import de 1.885.000 pesetes el pressupost municipal per a 1970.

50 anys enrera**Març de 1945**

Clavegueram

Feia anys que s'havia aprovat la redacció del projecte del clavegueram, però no se'n sabia res. El regidor Sebastià Bauzá a la sessió de dia 1er de març de 1945 va demanar que es donàs pressa a l'Arquitecte, com també al projecte d'urbanitzar "Na Païssa". S'acordà acabar tot d'una la claveguera del carrer de Baix, devora Cas Sollieric.

100 anys enrera**Març de 1895**

Un cas de diftèria

Havent-se donat a Montuïri un cas de diftèria, dia 19 de març de 1895 l'Ajuntament va ordenar al metge municipal "que era convenient proveir-se de la vacuna i instruments necessaris perquè presti dit servei i l'Ajuntament carregará amb les despeses"

DEMOGRAFIA

Febrer 1995

Naixements

Dia 27.- Gerard Wulf Sampol, fill de Joachim i de Margalida.

Defuncions

Dia 2.- Miquel Roig Mestre (de CanTitina), cassat de 51 anys.

Dia 4.- Mateu Fontirroig Martorell (de Llorito), casat de 84 anys.

CUINAR EN CASA

"Clafoutis" a les cireres**Ingredients**

400 gms. de farina
5 ous
1 pessigada de sal
1/2 litre de llet
750 gms. de cireres
150 gms. de sucre
20 gms. de mantega de vaca.

Elaboració

Rentar i eixugar les cireres. Llevar el pinyol. Dins un plat, posar els vermells d'ou, sal i sucre. Moure fins que torni un poc blanc. Afegir la farina cernuda. Remenar fins tenir una pasta sense grums. Poc a poc, afegir la llet (es pot passar per un colador). Al final posar-hi els blancs d'ou a punt de neu. Abocar la meitat de pasta dins el motlo al que hi haurem posat mantega. Posar les cireres i llavors l'altra pasta, i al forn uns 25 minuts.

Madelaine Lecalvez

PLUVIOMETRIA

Febrer de 1995

Dia 2	0'5 litres m²
" 22	16'7 " "
" 26	0'3 " "
Total	17'5 " "

NOCES D'ARGENT

2 Març 1970

Francesc Trobat Garcias "Hortolà" amb Margalida Bauzá Miralles "Pelquera"

GLOSES

A En Pep Xamena

En Pep Xamena va anar a cercar espàrecs un dia, i essent que tants n'hi havia massa se va carregar; no va poder arribar de cansat que se sentia i va dir que hi tornaria i na "Prats" se'n menaria per poder-li ajudar. Li vaig dir has de comprar un ase sense sanar, tots dos podríeu colcar, que crec que vos convendria. I ell va dir que hi pensaria i no sé que va pensar.

A na Maria "Botet"

(amb motiu del seu aniversari)

Si vos salauda en "Parri" és que ho teniu ben guanyat, que sa taula ha trobat preparada d'un bon vi. Molts d'anys ho pogueu fer així amb tots es qui som aquí amb plena felicitat.

A un al·lots

(Els va trobar pel carrer que venien d'escola, el reconegueren i li demanaren una glosa. Ell les enflocà aquesta:)

Heu de dir an es vostre mestre que vos ha d'educar bé, perquè el món així com ve sou més dolents que sa pesta.

Miquel Massanet "Parri"

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ

BIGUES - BLOCS - RAJOLES - AÏLLAMENTS
TRANSPORT PROPI - PINTURES - XEMENEIES
DISSABTES MATÍ OBERT

Crta. Montuïri - Porreres, Km. 1 - Tlf. 64 66 95

MONTUÏRI

Els de la 3ª Edat, gaudeixen

Des de fa uns 12 anys les persones majors han reviscolat, no volen quedar darrera

Altres temps, quan les persones es jubilaven, semblava que ja passaven a la reserva, que ja no servien per a res i els tocava viure arraconats o sols prestar alguna ajuda de poca importància. Però ara, amb la constitució de les associacions de persones majors, la jubilació suposa per a aquells que es troben bons de salut, la incorporació a l'estol dels qui es diverteixen i planegen el seu futur de cara a gaudir dins un clima de pau i benestar. Aquest ball del passat dijous llarder, dia 23, sols n'és una mostra.

POR EL MISMO PRECIO VD. ESTA MAS SEGURO

En GOMILA actuamos en todo momento como su representante legal ante la compañía aseguradora, y nuestro único objetivo es ofrecerle el mejor servicio y atención, para que Vd. por el mismo precio, contrate siempre el seguro más adecuado a sus necesidades, y obtenga los mejores resultados en caso de siniestro.

Pasaje Santa Catalina de Siena, 2 entlo.C
Telf. 72 27 36 - fax 55 34 72
PALMA

Avda. Primavera, 34 b
Tel. 65 65 75 - fax 65 61 62
COLONIA DE SANT JORDI

Plaza Ramón Llull, 22 B
Telf 55 13 56 - fax 55 34 72
MANACOR

Jaime II, 4
Tel. 64 60 43 - fax 64 60 43
MONTUÍRI

 **CORREDURIA DE SEGUROS
GOMILA S.A.**

25 AÑOS DE EXPERIENCIA A SU SERVICIO EN MALLORCA